

Á

VICTORIA AVEYARDOVÁ

RUDÁ
KRÁLOVNA

SVĚT ROZDĚLENÝ KRVÍ

COOL
BOO

COO
BOO

VICTORIA AVEYARDOVÁ

RUDÁ
KRÁLOVNA

COO
BOO

Přeložila Alžběta Kalinová

Copyright © 2015 by Victoria Aveyard
Translation © Alžběta Kalinová, 2015

ISBN 978-80-7544-013-6

Pro Aju, jejíž narozeniny nám oběma nosily štěstí

KAPITOLA 1

Nesnáším první pátky v měsíci. Ve vesnici jsou najednou davy lidí a to je teď v parném létě to poslední, co byste si přáli. Na mém místečku ve stínu to ještě docela šlo, ale z toho zápachu těl, koupajících se při ranní práci v potu, by se snad i mléko srazilo. Vzduch byl prosycený žářem a vlhkostí, dokonce i louže od včerejší bouřky plné duhových proužků nafty a oleje byly rozehřáté.

Tržiště jako by se vyfouklo s tím, jak všechny stánky zavíraly. Prodejci byli roztěkaní, nedávali pozor, a tak jsem je mohla snadno okrádat, jak se mi zachtělo. Když jsem skončila, kapsy mi přetékalý všemožnými tretkami, a dokonce jsem si ukořistila i jablko na cestu. Na pár minut práce to nebylo špatné. Jak se dav sunul vpřed, nechala jsem se unášet proudem lidských těl. Hbitými pohyby rukou jsem šátrala sem a tam. Pár bankovek z kapsy jednoho pána, náramek ze zápěstí jakési paní, nic velkého. Všude bylo tak plno, že si nějakého kapsáře nikdo z vesničanů ani nevšiml.

Vysoké budovy na pilotách, podle kterých se vesnice jmenuje (Piloty, velmi originální), se tyčily všude okolo tři metry nad rozbahněnou

zemí. Na jaře bývá dolní nábřeží zaplavené, teď byl ale srpen, takže na vesnici dopadlo horko a nedostatek vody. Na první pátky v měsíci, kdy práce i škola končí dřív, se skoro všichni těší. Já ale ne. Ne. Radši bych seděla ve škole ve třídě plné dětí a poslouchala zbytečnosti.

Ne že bych měla ve škole zůstat ještě nějak dlouho. Co nevidět mi bude osmnáct a pak přijde odvod. Nejsem ničím vyučená, nemám žádnou práci, takže mě pošlou do války stejně jako všechny ostatní *flákače*. Žádný div, že nikde nejde sehnat práce, když se všichni muži, ženy i děti snaží vyhnout armádě.

Moji bratři šli do války, jakmile jim bylo osmnáct, všechny tři poslali bojovat s Jezerníky. Jenom Shade umí alespoň trochu psát, a když může, pošle mi dopis. Od Breeho a Tramyho, mých dalších bratrů, jsem už přes rok žádný vzkaz nedostala. Ale žádné zprávy znamenají dobré zprávy. Stává se, že rodiny o svých dětech nevědí vůbec nic celá léta, a pak se najednou jejich dcery a synové zničehonic objeví na prahu, odměněni služebním volnem, nebo dokonce šťastně propuštěni z armády. Většinou ale jen přijde dopis na silném papíře opatřený královskou pečetí vyjadřující krátké poděkování za život vašeho dítěte. Možná dostanete i pár knoflíků z jeho obnošené, rozedrané uniformy.

Když odešel Bree, bylo mi třináct. Dal mi pusu na tvář a jeden pár náušnic, abych se o něj podělila s naší malou sestřičkou Gisou. Byly to skleněné kapičky. Měly narůžovělou barvu jako mlhavý západ slunce. Tě noci jsme si propíchny uši. Když odcházeli Tramy a Shade, drželi se tradice. Takže teď máme Gisa i já v jednom uchu tři drobné kamínky, aby nám připomínaly naše bratry, kteří někde bojují. Vlastně jsem tak docela nevěřila, že budou muset odejít, dokud se u nás nezjevil legionář v naleštěné zbroji, který je postupně všechny tři odvedl. A tenhle podzim si přijdou pro mě. Už jsem začala šetřit – a krást – abych mohla Gise taky koupit nějaké náušnice.

Nemysli na to. To vždycky říká mamka. O armádě, o mých bratrech, o všem. *Skvělá rada, mamí.*

O kousek dál, u křižovatky ulic Mlýnské a Na Pěšině, dav ještě zhoustl, jak se k němu přidávali další vesničané. Mezi lidmi se motaly partičky dětí, malých zlodějíčků, kteří se teprve učili zacházet se svými nenechavými dlouhými prsty. Byli příliš malí, než aby v tom mohli být dobří, a tak strážci pokaždé rychle zakročili. Obvykle by je poslali na pranýř nebo do vězení. Jenže i strážci se chtějí účastnit prvních pátků. Spokojili se tedy s tím, že vůdcům partiček ušetřili pár tvrdých ran a pustili je. *Drobné milosti.*

Najednou jsem na zápěstí ucítila sotva patrný tlak a hned jsem se instinktivně otočila. Chytila jsem ruku, která byla natolik hloupá, že mě chtěla okrást, a pevně jsem ji přidržela, aby ten malý rošťák nemohl utéct. Jenže namísto nějakého pohublého dítěte jsem před sebou měla drze se šklebící obličej.

Kilorn Warren. Rybářský učeň, válečný sirotek a pravděpodobně můj jediný opravdový přítel. Jako děti jsme se právali, ale teď, když už jsme starší (a on o hlavu vyšší než já), snažím se potyčkám vyhnout. Dokáže být k užitku, řekla bych. Například dosáhne i na vysoké police.

„Jsi pořád rychlejší,“ uchechl se a vymanil se z mého sevření.

„Nebo ty pomalejší.“

Jenom zvedl oči v sloup a sebral mi z ruky jablko.

„Čekáme na Gisu?“ zeptal se a zakousl se do něj.

„Dneska má propustku. Pracuje.“

„Tak pojďme. Nerad bych přišel o představení.“

„No to by byla tragédie.“

„No tak, no tak, Mare,“ pohrozil mi vesele prstem. „Má to být přece legrace.“

„Má to být *varování*, ty pako.“

On už ale vyrazil dlouhými kroky vpřed, takže jsem musela téměř běžet, abych mu stačila. Chodí podivně houpavým krokem. Říká

tomu *námořnická chůze*, ačkoli na moři nikdy nebyl. Na druhou stranu, i dlouhé hodiny strávené na rybářské lodi jeho mistra – být na řece – se asi musí projevit.

Stejně jako můj táta i Kilornův otec byl poslán do války, jenže zatímco ten můj se vrátil jen s chybějící nohou a plící, pana Warrena dopravili zpět v krabíče od sirek. Kilornova matka potom utekla a nechala syna, aby se protloukal sám. Nosila jsem mu jídlo, aby z něj nezůstala jenom hromádka kostí. Od té doby uběhlo už deset let. Aspoň že nastoupil do učení a nebude muset do války.

Dorazili jsme k úpatí hory, kde byla ještě větší strkanice. Účast na prvních pátcích je povinná, pokud ovšem nejste „nepostradatelný pracovník“ jako třeba moje sestra. Jako by vyšíváním hedvábí mohla něco změnit. Jenže Stříbrní své hedvábí přece tolik milují. Dokonce i strážci, alespoň někteří, se nechají uplatit kousky látky, které vyšila má sestra. Ne že bych o tom něco věděla.

Když jsme stoupali nahoru po kamenném schodišti k vrcholu hory, stíny okolo nás se prohlubovaly. Kilorn bral schody po dvou, takže mi málem utekl, ale zastavil se a počkal. Ušklíbl se na mě a odhrnul si z čela pramen pískových vlasů, který mu spadl přes zelené oči.

„Občas zapomínám, že máš nohy jako děcko.“

„Lepší než mít dětský mozek,“ sykla jsem, a když jsem ho došla, vlepila jsem mu symbolickou facku. Šla jsem dál a slyšela, jak se mi za zády směje.

„Jsi nabručenější než obvykle.“

„Já tyhle slavnosti prostě nesnáším.“

„Já vím,“ zamumlal, tentokrát vážně.

Pak jsme dorazili do arény. Nad hlavami nám žhnulo slunce. Arénu postavili před deseti lety a je to bezpečně největší stavba v Pilotách. Nemůže se sice vůbec rovnat koloseům ve velkých městech, ale ty ohromné ocelové klenby a stovky metrů betonu i tak stačí, aby se z nich vesnické holce zamotala hlava.

Všude kolem postávali strážci. Jejich černostříbrné uniformy vyčnívaly z davu. Byl přece první pátek a oni už se nemohli dočkat, co bude. Strážci mají pistole nebo pušky, ačkoli je nepotřebují. Podle zvyku totiž patří ke Stříbrným a Stříbrní se od nás Rudých nemají čeho bát. To ví každý. Nejsme jim rovni, ačkoli byste si toho na první pohled nevšimli. Jediné, co nás od nich odlišuje, alespoň navenek, je to, že Stříbrní stojí rovně. My máme záda ohnutá prací, planými nadějemi a nevyhnutelným zklamáním ze svého životního údělu.

V nezastrěšené aréně panovalo stejné vedro jako venku. Kilorn, pozorný jako vždy, mě zavedl do stínu. Nejsou tu sedačky, jen dlouhé betonové lavice. Zato těch pár Stříbrných šlechticů nahoře si užívá pohodlí svých luxusních lóží. Mají tam pití, jídlo, dokonce i uprostřed léta *led*, polstrované židle, elektrické lampy a další přepych, jaký si já nikdy nevyzkouším. Stříbrným je to přitom úplně fuk a pořád si jenom stěžují na „příšerné podmínky“. Já bych jim ukázala příšerné podmínky, kdybych k tomu měla příležitost. My máme jenom tvrdé lavice a pár poškrábaných přesvícených obrazovek, jejichž reproduktory řvou tak, že se to skoro nedá vydržet.

„Vsadím se s tebou o denní plat, že to dneska zas bude nějaký lamželezo,“ řekl Kilorn a odhodil ohryzek na zem.

„Já se nesázím,“ okřikla jsem ho. Spousta Rudých sází své mzdy na souboje v naději, že něco málo vyhrají a snáz přežijí další týden. Já ale ne, dokonce ani s Kilornem ne. To už je snazší bookmakerovi peněženku ukrást, než z ní něco vyhrát. „Neměl bys tak mrhat penězi.“

„Když se trefím, žádné mrhání to nebude. *Vždycky* zvítězí nějaký lamželezo.“

Lamželeza většinou vyplní minimálně polovinu programu. Díky svým schopnostem se v aréně vyjímají lépe než většina Stříbrných. Jako by si v tom libovali, využívají své nadlidské síly a pohazují si s ostatními bojovníky jako s hadrovými panenkami.

„A co jeho protivník?“ nadhodila jsem a zamyslela se nad Stříbrnými, kteří by se mohli objevit. Telkáči, agilové, nymfové, kytkáři, tuháči. Na všechny je strašná podívaná.

„To nevím. Snad někdo pořádný. Rád se trochu pobavím.“

Kilorn a já máme na první pátky trochu odlišný názor. Já si třeba pohled na dva bojovníky, kteří se spolu rvou, nijak neužívám. Kilorn to ale miluje. *Jen at' se zabijou, říkává, nejsou to naši lidé.*

Nechápe, o čem ty zápasy jsou. Není to jenom bezmyšlenkovitá zábava, která má Rudé trochu povzbudit v jejich vyčerpávající práci. Je v nich chladný kalkul, poselství. V arénách mohou bojovat jen Stříbrní, protože jen Stříbrní dokážou v aréně *přežít*. Bojují, aby nám ukázali svou sílu a moc. *Vy pro nás nejste žádní soupeři. My jsme vám nadřazení. My jsme bohové.* To je poselství každé nadlidské rány, která tam padne.

A mají naprostou pravdu. Minulý měsíc jsem viděla souboj mezi agilem a telkáčem. Ačkoli se agil dokáže pohybovat rychleji než mrknutí oka, telkáč ho odrovnal. Jen silou vůle ho zvedl ze země. Agil se začal dusit, myslím, že telkáč ho nějak neviditelně škrtil. Když agilovi zmodral obličej, zápas byl ukončen. Kilorn jásal. Vsadil na telkáče.

„Dámy a pánové, Stříbrní a Rudí, vítejte na srpnových prvopátečních zápasech.“ Moderátorův hlas se nesl ozvěnou mezi zdmi arény. Jako obvykle zněl znuděně, ale není se čemu divit.

Kdysi se první pátky nenesly v duchu soubojů, ale poprav. Vězni a nepřátelé státu bývali převezeni do hlavního města Archeonu, kde je před davem Stříbrných popravili. Stříbrným se to asi líbilo, a tak se začaly pořádat souboje. Ne pro zabíjení, ale pro zábavu. Slavnosti se pak rozšířily do dalších měst, do dalších arén a k širšímu publiku. Nakonec byla účast povolena i Rudým, byť zůstali odkázáni jenom na levná místa. Netrvalo dlouho a Stříbrní vybudovali arény všude, dokonce i ve vesnicích, jako jsou Piloty, a z někdejší odměny se stala povinnost. Můj bratr Shade tvrdí, že je tomu tak proto, že ve městech s arénami došlo k výraznému poklesu zločinnosti Rudých, aktivity odboje, a do-

konce i ojedinělých případů vzpoury. Dnes už Stříbrní k udržení pořádku nepotřebují popravu, legie ani strážce. Dva zápasníci nás vyděsí stejně tak dobře.

Tentokrát se na to oba moc těšili. První, který vystoupil na bílý písek, byl představen jako Cantos Carros. Stříbrný z Přístavní zátoky na východě. Na obrazovkách vzplál jasný obraz válečníka, nebylo ani třeba říkat, že jde o lamželeza. Paže měl jako kmeny stromů, šlachovité a žilnaté, div že mu na nich nepraskla kůže. Jeho úsměv odhalil, že má všechny zuby vyražené nebo zlomené. Možná se jako malý kluk dostal do křížku se zubním kartáčkem.

Kilorn se rozkřičel a ostatní vesničané se k němu přidali. Jeden ze strážců po těch nejhlasitějších za odměnu hodil bochník chleba. Jiný zase podal ječícímu dítěti kousek jasně žlutého papíru. Přiděl elektřiny navíc. To vše jen proto, abychom jásali, abychom křičeli, abychom se museli dívat, i když nechceme.

„Správně, jen ať vás slyší!“ zahučel moderátor s nuceným nadšením. „A tady máme jeho vyzyvatele přímo z hlavního města, Samsona Meranduse.“

Druhý bojovník vypadal vedle té hory svalů v lidské podobě jako věchýtek. Modré ocelové brnění měl ale dokonale vyleštěné, bez jediné šmouhy. Nejspíš to byl nějaký druhorozený syn druhorozeného syna, který si chtěl v areně vydobýt aspoň trochu slávy. Přestože by měl být vyděšený, tvářil se nezvykle klidně.

Jeho příjmení mi znělo povědomě, na tom ale není nic neobvyklého. Spousta Stříbrných pochází z věhlasných rodů, které mají desítky členů. Vládoucí rodinou v našem regionu, Velkém údolí, je rod Welleů. Guvernéra Welleho jsem ale za celý svůj život ani jedinkrát neviděla. Nejezdí sem víc než jednou dvakrát do roka. A ani tehdy se *v žádném případě* nesníží k tomu, aby navštívil Rudou vesnici, jako je ta moje. Jednou jsem zahlédla jeho říční loď, vznešené plavidlo se zeleno-zlatými vlajkami. Je to kytkář, a když proplouval okolo, všechny stromy

na nábřeží vykvetly a ze země začaly rašit květiny. Zdálo se mi to krásné, dokud jeden ze starších kluků nezačal po jeho lodi házet kameny. I když neškodně žbluňkly do vody, toho kluka stejně dali na pranýř.

„Určitě to bude taky lamželezo.“

Kilorn si drobného bojovníka podmračeně prohlédl. „Jak můžeš vědět, jaké má Samson schopnosti?“

„Koho to zajímá, stejně prohraje,“ odfrkla jsem a pohodlně se uvelebila.

Arénou se rozezněl obvyklý signál. Mnozí nedočkavě vyskočili na nohy, já ale zůstala v tichém protestu sedět. Sice jsem vypadala klidně, v mém nitru ale všechno vřelo. Vztekem a žárlivostí. *My jsme bohové*, znělo mi v hlavě.

„Bojovníci, připravte se.“

Oba se zabořili patami do písku na protilehlých stranách arény. Při soubojích se nesmí používat střelné zbraně, a tak Cantos vytáhl krátký široký meč. Pochybovala jsem, že ho bude potřebovat. Samson žádnou zbraň neměl, jen mu zacukaly prsty.

Arénou se neslo tiché elektrizující hučení. *Tuhle část nesnáším*. Ten pulzující zvuk mi vždycky projíždí zuby i kostmi, až dostávám strach, že mi v těle něco křupne. Utichl až s hlaholivým odbytím zvonu. *Už to začíná*, oddechla jsem si.

Hned od začátku to byla krvavá lázeň. Cantos vyrázil jako býk, až mu zpod nohou létal písek. Samson se mu pokusil vyhnout, jenže lamželezo byl rychlý. Chytil protivníka za nohu a mrštil s ním přes celou arénu, jako by to byl jen pytel peří. Když Samson narazil do betonové zdi, jeho bolestný výkřik nebyl přes jásot diváků slyšet, měl ho ale vepsaný ve tváři. Než se vůbec stihl vyhrabat na nohy, Cantos k němu přiskočil a zvedl ho do vzduchu. Samson dopadl na zem s praskáním lámaných kostí, přesto se mu nějak podařilo vstát.

„Copak je to boxovací panák?“ smál se Kilorn. „Jen mu dej, Cantosi!“

Kilorna nezajímá extra porce chleba, ani pár minut elektřiny navíc. On se skutečně touží dívat, jak se krev, *stříbrná* krev, vsakuje do pís-ku. Nezáleží na tom, že ta krev představuje všechno, čím my nejsme ani být nemůžeme, všechno, co *chceme*. Prostě ji potřebuje vidět a pře-svědčit sám sebe, že jsou to opravdu jenom lidé, že mohou být zraněni a poraženi. Já si o tom myslím své. Jejich krev je hrozbou, varováním, příslibem. *Nejsme si rovni a nikdy nebudeme.*

Cantos ho nezklamal. Dokonce i nahoře v lóžích viděli tu měňa-vou metalickou tekutinu, která Samsonovi tekla z úst jako řeka, v níž se letní slunce odráželo jako v tekutém zrcadle.

To je ten pravý rozdíl mezi Stříbrnými a Rudými. Barva naší krve. Tento nepodstatný rozdíl je nějak činí silnějšími, chytřejšími, *lepšími*, než jsme my.

Samson si odplivl a arénou prolétly kapky stříbrné krve. Cantos stojící deset metrů od svého protivníka sevřel svůj meč ještě pevněji, připraven Samsona zneškodnit a ukončit to.

„Ubožák,“ zamumlala jsem. Zdálo se, že Kilorn měl pravdu. *Jenom boxovací panák.*

Cantos se rozběhl, meč vysoko nad hlavou, v očích oheň. Ale na-jednou jako by uprostřed pohybu zkameněl, až mu zapraskalo brně-ní. Krvácející bojovník na něj ukazoval ze středu arény a sledoval ho mrazivým pohledem.

Samson jen kmital prsty a Cantos jeho pohyby poslušně následoval. Spadla mu čelist, jako by se najednou zbláznil. *Jako by přišel o rozum.*

Nemohla jsem věřit svým očím.

Arénou se rozhostilo hrobové ticho, všichni jen zírali a nechápali, co se děje. Dokonce i Kilorn oněměl.

„Zaříkávač,“ vydechla jsem nahlas.

Ještě nikdy předtím jsem v aréně žádného neviděla. A pochybu-ji, že někdo jiný ano. Zaříkávači jsou výjimeční, nebezpeční a mocní, dokonce i mezi Stříbrnými, dokonce i v hlavním městě. Kolují o nich

různé zvěsti, v jedné věci se ale všechny shodují. Dokážou se člověku dostat do hlavy, číst mu myšlenky a *ovládnout jeho mysl*. A přesně to dělal i Samson. Pronikl Cantosovi pod brnění i pod kůži až do mozku, kde se jeho soupeř nemohl bránit.

Cantos zvedl meč. Třásl se mu ruce, jak se snažil vzdorovat Samsonově moci. Ale ačkoli byl silný, nepříteli přímo ve své mysli porazit neuměl.

Samson naposledy pohnul prsty a arénou se rozstříkla stříbrná krev. Cantos si zabodl meč skrz brnění přímo do břicha. Ten děsivý zvuk kovu projíždějícího masem jsem slyšela až nahoře na lavici.

Jak se Cantosovi z rány řinula krev, celá aréna jen lapala po dechu. Tolik krve jsme tu ještě neviděli.

Vtom se rozsvítla modrá světla, která arénu zaplavila přízračnou září. Znamení pro konec zápasu. Stříbrní ranhojiči se ihned rozběhli směrem k ležícímu Cantosovi. Stříbrní tu nemají umírat. Mají udatně bojovat, předvést své dovednosti a pořádnou podívanou, ale ne *umřít*. Nakonec, nejsou přece Rudí.

Strážci jednali rychleji, než kdy předtím. Bylo mezi nimi několik agilů, kteří kmitali sem a tam jako vítr, aby všechny vyvedli ven. Nechtěli, abychom byli při tom, kdyby Cantos umřel. Samson mezitím kráčel k východu jako titán. Očima zabloudil ke Cantosovu tělu. Čekala jsem, že se zatváří omluvně. Jeho tvář ale zůstala prázdná, bez emocí, tak chladná. Ten zápas pro něj nic neznamenal. *My* pro něj nic neznamenali.

Ve škole jsme se učili o tom, co bylo před naším světem. O andělech a bozích, kteří žili na nebesích, odkud vládli zemi laskavou a milující rukou. Někdo tvrdí, že to jsou jenom pohádky, já jim ale nevěřím.

Bohové nám vládnou dál. Jenomže sestoupili z nebes a už nejsou laskaví.

KAPITOLA 2

Náš dům je malý i na poměry v Pilotách, ale aspoň máme výhled. Ještě před svým zraněním ho můj otec během jednoho služebního volna postavil tak vysoko, abychom viděli přes řeku. I skrz letní opar jsou vidět holé pláně, kde kdysi býval les, dnes úplně vytěžený. Vypadají jako nějaká nemoc, ale na sever i na západ od nich se rozkládají nedotčené kopce jako tichá připomínka. *Tam venku toho čeká strašně moc.* Přesahuje to nás, Stříbrné i všechno, co znám.

Vylezla jsem do domu po žebříku s příčkami ohlazenými od dlaní a nohou, které po nich šplhají nahoru a dolů každý den. Z té výšky jsem zahlédla pár lodí plujících proti proudu řeky. Jejich barevné vlajky hrdě vlály ve větru. *Stříbrní.* Jen oni si můžou dovolit soukromé dopravní prostředky. A zatímco si užívají v autech, výletních lodích nebo vysokorychlostních tryskáčích, my se musíme spokojit s vlastníma nohama nebo koloběžkou, když máme štěstí.

Ty lodě určitě směřovaly do Létova, malého městečka, které vrostlo kolem letního sídla královské rodiny. Právě tam byla toho dne i Gisa – pomáhala švadleně, u které se učí. Když je král v paláci, často

tam chodívají na trh prodávat své zboží Stříbrným kupcům a šlechticům, kteří za králem dolézají jako pejscí. Samotný palác je znám jako Síň slunce. Prý je nádherný, já ho ale nikdy neviděla. Ani nevím, proč potřebuje královská rodina druhý dům, zvláště když jejich sídelní palác je tak krásný a honosný. Jenže oni stejně jako ostatní Stříbrní nejednají na základě potřeby. Žene je chtíč. A co chtějí, to taky dostanou.

Než jsem otevřela dveře a vešla do obvyklého zmatku, pohlédla jsem vlajku třepotající se na verandě. Tři červené hvězdy na žlutém pozadí, jedna za každého bratra, a volné místo pro další. *Místo pro mě.* U většiny domů vlají podobné vlajky. Některé místo hvězd zdobí červené pruhy, vzpomínky na padlé děti.

Máma se potila u sporáku, kde míchala masovou směs, a otec na ni zíral z kolečkového křesla. Gisa vyšívala u stolu něco krásného, mimořádného a zcela mimo mé chápání.

„Jsem doma,“ prohodila jsem jen tak. Táta na mě mávl, mamka kývla a Gisa ani nezvedla oči od pruhu hedvábí.

Položila jsem pytlík s kradenými věcmi na stůl hned vedle ní tak, aby mince zacinkaly co možná nejhlasitěji. „Myslím, že mám dost na to, abychom tátovi mohli sehnat pořádný dort k narozeninám. A další baterie, aspoň na celý měsíc.“

Gisa se na pytlík podívala a jen se znechuceně zamračila. Je jí teprve čtrnáct, ale na svůj věk je dost úsečná. „Jednoho dne sem přijdou a seberou ti všechno, co máš.“

„Žárlivost ti nesluší, Giso,“ zavrčela jsem a poplácala sestru po hlavě. Ruce jí ihned vyletěly k perfektním rudým vlasům a rychle je uhladily zpět do dokonalého uzlu.

Její vlasy jsem vždycky chtěla, ale nikdy jsem jí to neřekla. Zatímco ona je má rudé jako oheň, ty moje mají barvu, které říkáme říční hnědá. Tmavé kořínky a světlé konečky, jak barva mizí vlivem stresujícího života v Pilotách. Většina žen si stříhá vlasy nakrátko, aby šedivé

konečky nebyly vidět, já ale ne. Mně se líbí pocít, že dokonce i mé vlasy vědí, že život by takhle vypadat neměl.

„Já nežálím,“ odsekla a vrátila se ke své práci. Vyšívala ohnivé květiny, každou jako nádherný plamen hořící na olejově černém hedvábí.

„To je krása, Giso.“ Rukou jsem přejela po jedné z květin, nechala jsem se unést tím hedvábným pocítem. Zvedla oči a pousmála se, dokonce ukázala i zuby. Jakkoli se hádáme, dobře ví, že je pro mě hvězda.

Navíc všichni vědí, že ta žárlivá jsem tady já, Giso. Neumím nic, než okrádat lidi, kteří něco dělají.

Jakmile se vyučí, může si otevřít vlastní dílnu. A Stříbrní se pohrnou ze všech stran, aby jí zaplatili za kapesníčky, vlnky nebo oblečení. Gisa dosáhne toho, čeho jen málokterý Rudý, a povede se jí dobře. Postará se o naše rodiče a mě i bratry najme na nějakou podřadnou práci, aby nás dostala z války. Jednoho dne nás zachrání obyčejnou jehlou a nití.

„Jako den a noc,“ zabručela máma a prohrábla si šedivějící vlasy. Nemyslí to zle, jen jako kousavou pravdu. Gisa je šikovná, krásná a sladká. Já jsem trochu neotesaná, jak máma mírně říká. Stín kontrastující s Gisiným světem. Řekla bych, že to jediné, co máme společného, jsou náušnice od našich bratrů.

Táta v rohu zasípal a zabušil si pěstí do hrudi. Je to normální, vždyť má jenom jednu skutečnou plíci. Naštěstí ho umění naší medicíny zachránilo. Nahradili mu nefunkční plíci přístrojem, který dýchá za ni. Nevymysleli ho Stříbrní, jelikož nic podobného nepotřebují. Oni mají léčitele. Ti ale neplývají s Rudými čas, nepracují ani v prvních liniích, aby udrželi vojáky naživu. Většina z nich zůstává ve městech, aby prodlužovali život přestárlým Stříbrným, starají se o jejich játra zničená alkoholem a o podobné věci. Takže musíme využívat černého trhu s technologiemi a vynálezy, abychom si pomohli. Některé jsou bláznivé a většina nefunguje, ale tenhle kousek cvakajícího kovu zachránil mému otci život. Pořád slyším, jak klope. Jemný pulz, který tátu udržuje naživu.

„Nechci dort,“ zamručel. Neuniklo mi, jak sjel pohledem na své rostoucí břicho.

„No tak mi řekni, co bys *chtěl*, tati. Nové hodinky nebo...“

„Mare, věc, kterou jsi ukradla někomu ze zápěstí, nepovažuji za *novou*.“

Než se u nás stačila rozhořet další hádka, máma sundala hrnec ze sporáku. „Večeře.“ Donesla ho na stůl. Linulo se z něj výrazné aroma.

„Voní to úžasně, mami,“ zalhala Gisa. Táta už tak taktní nebyl a nad jídlem ohrnul nos.

Z dobré vůle jsem se přinutila něco sníst. Kupodivu to nebylo tak zlé jako obvykle. „Dala jsi tam ten pepř, který jsem ti přinesla?“

Čekala jsem, že máma přikývne, usměje se a poděkuje mi, že jsem si všimla, ale ona se jen začervenala a neřekla nic. Věděla, že jsem ho ukradla, stejně jako všechny ostatní dárky.

Gisa jen protočila oči v sloup, protože tušila, kam to celé směřuje.

Jeden by řekl, že touhle dobou na to budu už zvyklá, ale ten nevděk mě pokaždé dostane.

Máma si povzddechla a skryla tvář do dlaní. „Mare, ty víš, že si vážím... Ale přála bych si...“

„Abych byla víc jako Gisa,“ dokončila jsem za ni.

Máma zavrtěla hlavou. Další lež. „Ne, jistě že ne. Tak jsem to nemyslela.“

„Jasně.“ Jsem si jistá, že mou hořkost by cítili i z druhého konce vesnice. Snažila jsem se ze všech sil, aby se mi nezlomil hlas. „Je to jediný způsob, jak můžu vypomocet, než... než odejdu.“

Zmínka o válce vždycky všem zavře pusou. Dokonce i táta přestal sípat. Máma se odvrátila, tváře rudé vzteky. Gisa mi pod stolem stiskla ruku.

„Vím, že děláš, co můžeš,“ zašeptala máma. Vím, že ji to stálo hodně přemáhání, ale stejně mě to potěšilo.

Přinutila jsem se mlčky kývnout.

Vtom Gisa vyskočila ze židle, jako by ji něco píchlo. „Málem jsem zapomněla. Cestou z Létova jsem se stavila na poště. Dostali jsme dopis od Shadea.“

Jako by odpálila bombu. Máma s tátou se začali přetahovat o špinavou obálku, kterou Gisa vytáhla z kapsy. Čekala jsem, zatímco oni si dopis podávali a prohlíželi si ho. Ani jeden z nich neumí číst, a tak se snažili vykoumat co nejvíc jen ze samotného papíru.

Táta ho očichal a snažil se zařadit jeho vůni. „Borovice. Žádný kouř. To je dobře. Není v Kotli.“

Všichni jsme si úlevou oddechli. Kotel je vybombardovaný pás země mezi Nortou a Zemí jezer, kde se odehrává většina bojů. Vojáci tam tráví téměř veškerý čas. Krčí se v zákopech, kam dřív nebo později dopadne bomba, nebo se bezhlavě vrhají do útoků, které obvykle končí krveprolitím. Skoro celý zbytek hranice tvoří jezero, které však daleko na severu přechází v tundru, příliš mrazivou a opuštěnou, než aby stálo za to o ni válčit. Otec ke svému zranění přišel právě v Kotli, když na jeho jednotku dopadla bomba. Dnes je to tam po desetiletích bojů naprosto zdevastované a dým z explozí se proměnil ve všudypřítomnou mlhu. Neroste tam vůbec nic. Člověk tam najde jen šed a smrt, jako v celé téhle válce.

Konečně táta dopis půjčil mně, abych ho přečetla. S velkým očekáváním jsem obálku otevřela, s nadšením, ale i s obavami z toho, co se od Shadea dozvíme.

„Milá rodino, jsem naživu. To už vám asi došlo.“

Mně i tátou ta poznámka pobavila, dokonce i Gisa se pousmála. Mámu to ale moc nepotěšilo, ačkoli Shade takhle začíná všechny své dopisy.

„Odvolali nás z fronty, jak už asi táta vyčenichal. Je hezké podívat se zpátky do hlavního tábora. Je Rudý jako úsvit, Stříbrného důstojníka tu člověk skoro nepotká. A když nemusíte dýchat kouř z Kotle, můžete opravdu sledovat, jak slunce povstane a sílí. Nezdržím se tu ale dlouho. Velení plánuje naši

jednotku vybavit pro boj na jezeře. Přidělili nás na jednu z nových válečných lodí. Potkal jsem doktorku z jiné jednotky, která říkala, že viděla Tramyho a že je v pořádku. Při ústupu z Kotle ho trefil šrapnel, rychle se ale uzdravil. Žádná infekce, žádné trvalé následky.“

Mamka si hlasitě povzddechla a zavrtěla hlavou. „Žádné trvalé následky,“ zopakovala posměšně.

„O Breeovi pořád nic, ale nedělám si starosti. On je z nás nejlepší a už brzy se dočká služebního volna po pěti letech. Bude doma co nevidět. Tak si přestaň dělat starosti, mamí. Nic dalšího nevím, alespoň nic, co bych mohl napsat do dopisu. Giso, nevytahuj se tolik, i když na to máš právo. Mare, nechovej se pořád jako fracek a přestaň mlátit toho Warrenovic kluka. Tati, jsem na tebe pyšný. Navzdýcky. Všechny vás mám moc rád. Váš oblíbený syn a bratr, Shade.“

Jako pokaždé nám Shadeova slova zalezla hluboko pod kůži. Když jsem se hodně snažila, jako bych slyšela i jeho hlas. Vtom začala světla u stropu skomírat.

„To nikdo nepoužil ty lístky na elektřinu, co jsem přinesla včera?“ zeptala jsem se, ještě než světla zablikala a uvrhla nás do tmy. Když si na ni moje oči zvykly, všimla jsem si, že máma jen kroučí hlavou.

Gisa záúpěla. „Nebylo toho pro dnešek už dost?“ Její židle zavržala, jak se zvedla od stolu. „Jdu si lehnout. Snažte se nekřičet.“

My ale nekřičeli. To je přesný obraz mého světa – *jsme na hádky příliš unavení*. Máma s tátou odešli do ložnice a nechali mě u stolu samotnou. Obvykle bych se vytratila někam ven, ale teď jsem neměla chuť na nic jiného než zalézt do postele.

Vylezla jsem po dalším žebříku do podkroví, kde už Gisa chrápala. Má spánek jako nikdo jiný, usne klidně do minuty, zatímco mně to občas trvá i hodiny. Uvelebila jsem se na svém lehátku, stačilo mi tam jen tak ležet a držet Shadeův dopis. Jak říkal táta, voněl po borovicích.

Řeka té noci pěkně šuměla, přeskakovala kamínky na břehu a uko-lébávala mě ke spánku. Dokonce mi nevadila ani naše stará lednice na

baterky, která většinou hučí tak, až mě z toho bolí hlava. Pak mi ale usínání překazil ptačí zpěv. *Kilorn*.

Ne. Jdi pryč.

Další zavolání, tentokrát hlasitější. Gisa se trochu zavrtěla a převálila se na druhý bok.

Tiše jsem zanađávala a naštvaná na *Kilorna* jsem se zvedla z lehátka a slezla dolů po žebříku. Normální holka by v tom nepořádku v obýváku určitě o něco zakopla, já mám ale díky těm rokům, co utíkám před strážci, jistý krok. Za vteřinku jsem sjela po žebříku na zem. Zabořila jsem se až po kotníky do bahna. *Kilorn* už na mě čekal. Vynořil se ze stínů pod domem.

„Doufám, že máš rád monokly, protože za tohle ti mile ráda...“

Když jsem si všimla jeho výrazu, zarazila jsem se.

On plakal. *Kilorn nepláče*. Také mu tekla krev z kloubů. Určitě někde praštil pěstí do zdi. Bez ohledu na pozdní hodinu a své rozladění jsem si nemohla pomoci. Pocítila jsem starost, snad jsem se o něj i bála.

„Co je? Co se stalo?“ Aniž bych o tom přemýšlela, vzala jsem ho za ruku a nahmatala krev. „Co se stalo?“

Chvilku mu trvalo, než se zmohl na odpověď. To už jsem byla zděšená.

„Můj mistr... on... umřel. Už nejsem učeň.“

Snažila jsem se zachovat klid, ale můj překvapený vzdech stejně zazněl do ticha jako výsměch. A i když už mi bylo jasné, co se mi snaží sdělit, stejně pokračoval.

„Ještě nejsem vyučený a teď...“ zajíkal se. „Je mi osmnáct. Ostatní rybáři už učeň mají. Já nepracuju a ani si práci nemůžu *sehnat*.“

Jeho další slova mi zajela do srdce jako nůž. *Kilorn* se přerývané nadechl a já v duchu zatoužila, abych si tu poslední větu nemusela vyslechnout.

„Pošlou mě do války.“

KAPITOLA 3

Trvá to už téměř sto let. Myslím, že bychom tomu ani neměli říkat válka, jenže pro tuhle vyšší formu destrukce neexistuje jiné označení. Ve škole nás učili, že to začalo sporem o území. Země jezer je rovinatá a úrodná, ohraničená nekonečnými jezery plnými ryb. Ne jako skalnaté, zalesněné kopce Norty, kde nás zemědělská půda stěží uživí. Nedostatek už pocítili i Stříbrní, a tak král vyhlásil válku a uvrhl nás do konfliktu, který nemůže vyhrát ani jedna ze stran.

Král Země jezer, další Stříbrný, nám oplatil stejnou mincí a s plnou podporou své šlechty. Usilovali o naše řeky, aby získali přístup k moři, které není půl roku zamrzlé, a k mlýnům na našich řekách. Právě mlýny jsou největším bohatstvím naší země – vyrábějí tolik elektřiny, že něco zbude i na Rudé. Zaslouchla jsem také něco o městech dál na jih, v okolí Archeonu, kde vysoce specializovaní Rudí konstruují pro mě nepochopitelné stroje. Dopravní prostředky určené k přepravě po zemi, po vodě a ve vzduchu nebo zbraně, které rozesejí zkázu, kdekoliv si to budou Stříbrní přát. Náš učitel nám s pýchou hlásal, že Norta je světlem světa, národ velký svou technologickou vyspělostí a silou.

Že ostatní, třeba Jezerníci nebo Pidmontští na jihu, žijí v temnotě. Že jsme měli štěstí, když jsme se narodili právě tady. *Štěstí*. Kdykoli to slovo slyším, chce se mi křičet.

Nicméně bez ohledu na naši elektřinu, na jejich zásoby jídla, na naše zbraně nebo na jejich početní přesilu, ani jedna ze stran nemá žádnou větší výhodu. Na obou stojí Stříbrní velitelé a početné zástupy schopných Rudých vojáků bojujících se zbraněmi v rukou. A tak spor, který měl skončit už téměř před sto lety, se táhne dál. Vždycky mi přišlo legrační, že jsme začali válčit kvůli vodě a potravě. Dokonce i mocní a nedostižní Stříbrní musejí jíst.

Když se teď budu muset rozloučit i s Kilornem, už mi to veselé nepřijde. Zajímalo by mě, jestli mi taky na památku dá náušnici, až ho bude odvádět nablýskaný legionář.

„Týden, Mare. Jeden týden a budu pryč.“ Hlas se mu zlomil, i když se to pokusil zamaskovat kašláním. „Já nikam nemůžu. Mě... mě nedostanou.“

Jenže já viděla, jak se mu bojovnost vytrácí z očí.

„Přece musí existovat něco, co bychom mohli udělat,“ vyhrkla jsem.

„Není nic, co by mohl kdokoli udělat. Nikdo se odvodu nevyhnul živý.“

To mi nemusel říkat. Každý rok se někdo pokusí o útěk. A každý rok uprchlíky přivlečou zpátky do města a pověsí je na náměstí.

„Ne. My na něco přijdeme.“

I v takové chvíli v sobě našel sílu, aby se ušklíbl. „*My?*“

Tváře mi zčervenaly rychleji, než by se rozhořel plamen. „Mě čeká odvod stejně jako tebe, ale ani mě nedostanou. Takže utečeme.“

Armáda měla být odjakživa mým osudem, mým trestem. Ale jemu už vzala příliš.

„Vždyť nemáme kam jít,“ namítl Kilorn, ale aspoň už se pustil do debaty. Už to nevzdával. „Na severu v zimě nikdy nepřežijeme, na vý-

chodě je moře, na západě válka a na jihu je vedro větší než v pekle. A všude mezi tím se to hemží Stříbrnými a strážci.“

Slova se ze mě hrnula jako řeka. „Stejně jako tady ve vesnici. Hemží se to tu Stříbrnými i strážci. Ale my jim i tak dokážeme krást přímo před nosem.“ Přemýšlela jsem jako o závod a ze všech sil se snažila přijít na něco, cokoli, co by nám mohlo pomoci. A pak mě to zasáhlo jako blesk z čistého nebe. „Černý trh. Vždyť na něm sami obchodujeme. Pašuje se všechno, od zrní až po žárovky. Kdo říká, že by se nedali pašovat lidi?“

Kilorn otevřel pusu a chystal se na mě vychrlit tisíc důvodů, proč to nejde. Ale nakonec se jenom usmál a přikývl.

Nerada se míchám do záležitostí jiných lidí. Nemám na to čas. A přesto jsem tam stála a poslouchala sama sebe, jak říkám ta čtyři osudná slova.

„Nech všechno na mně.“

Věci, které bychom neudali u běžných prodejců, musíme nosit k Willu Whistleovi. Je už starý, příliš slabý na práci ve skladech, takže přes den zametá chodníky. Ale v noci vám ze svého plesnivého vozíku prodá, co jen budete chtít. Od nedostatkové kávy až po exotické zboží z Archeonu. Když jsem se s ním setkala poprvé, bylo mi devět a měla jsem plnou hrst ukradených knoflíků. Dal mi za ně tři měděné pence a na nic se neptal. Dnes jsem jeho nejlepší zákaznice a možná taky důvod toho, že se mu na tak malém místě daří udržet se nad vodou. Když má dobrý den, můžu ho nazývat i svým přítelem. Teprve po několika letech jsem zjistila, že Will je součástí daleko větší organizace. Někteří jí říkají podsvětí, jiní černý trh, ale mě zajímá jenom to, co dělají. Překupníky, jako je Will, mají všude. Dokonce i v Archeonu, jakkoli to může znít neuvěřitelně. Převážejí ilegální zboží po celé zemi. A já teď vsadila na to, že jednou by snad mohli udělat výjimku a převzít místo zboží člověka.

„V žádném případě.“

Za těch osm let mi Will ani jedinkrát neřekl ne. A teď mi ten vrásčitý starý blázen v podstatě zabouchl dveře své maringotky přímo před nosem. Byla jsem ráda, že se mnou Kilorn nešel a nemusel se dívat, jak ho zklamal.

„Wille, *prosím*. Víím, že bys to mohl udělat...“

Will zavrtěl hlavou, až se mu bílý plnovous rozhoupal. „I kdybych *mohl*, jsem jenom obchodník. Lidi, se kterými spolupracuju, neplývají časem ani prostředky na převážení uprchlíků z místa na místo. To my neděláme.“

Cítila jsem, jak mi má jediná naděje, Kilornova jediná naděje, protéká mezi prsty.

Will musel to zoufalství v mých očích vidět, protože roztál a opřel se o dveře. Pak si povzdechl a šlehl očima za sebe, do tmy uvnitř. Za chvíli se zase otočil a pokynul mi, ať jdu za ním. Ráda jsem ho poslechla.

„Díky, Wille,“ blekotala jsem. „Ani netušíš, co to pro mě znamená...“

„Sedni si a mlč,“ poručil vysoký hlas.

Ze stínů maringotky se zvedla nějaká žena, v mihotavém světle Willovy jediné modré svíčky téměř neviditelná. Spíš holka, protože nevypadala o moc starší než já. Byla ale mnohem vyšší a působila dojmem ostřílené válečnice. Zbraň, kterou měla zastrčenou za širokým červeným opaskem s vyraženým vzorem sluncí, rozhodně nebyla povolena. Měla příliš světlou pleť a blondaté vlasy na to, aby pocházela z Pilot, a soudě podle lehce oroseného čela nebyla zvyklá na vedro a vlhko. Cizinka, dívka odjinud. Takže psanec. *Přesně ten člověk, kterého jsem potřebovala.*

Pokynula mi, abych se posadila na lavici vyřezanou do stěny maringotky, a usedla až po mně. Will se hned poté svalil na ošoupanou židli. Očima těkal mezi mnou a dívkou.

„Mare Barrowová, tohle je Farley,“ zamumlal a ona zařala zuby.

Pak se na mě podívala. „Ty chceš převézt náklad.“

„Sebe a jednoho kluka...“ Farley mě zarazila pohybem velké mozolnaté ruky.

„*Náklad*,“ zopakovala a významně se na mě podívala. Srdce mi poskočilo. Tahle Farley by nám mohla pomoci. „Kam to bude?“

Lámala jsem si hlavu a snažila se přijít na nějaké bezpečné místo. Vybavila jsem si starou školní mapu s pobřežím, řekami, městy, vesnicemi i vším ostatním. Na západ od Přístavní zátoky leží Země jezer, na severu tundra, která se táhne až k zamořeným zbytkům Rozvalin, a potom Brázda. Nikde pro nás není bezpečno.

„Někam, kde budeme v bezpečí před Stříbrnými. To je všechno.“

Farley na mě jen mrkla, aniž by změnila výraz. „Bezpečí má svou cenu, děvče.“

„Všechno má svou cenu, *děvče*,“ vpálila jsem jí stejným tónem. „Nikdo to neví líp než já.“

Marigotkou se rozhostilo dlouhé ticho. Cítila jsem, jak noc utíká a krade Kilornovi cenné minuty. Farley musela můj neklid i netrpělivost cítit, ale s odpovědí si dávala na čas. Trvalo snad celou věčnost, než konečně promluvila.

„Šarlatová hlídka přijímá, Mare Barrowová.“

Musela jsem se ze všech sil ovládat, abych radostí nevyskočila. Něco mě ale zarazilo, takže jsem se ani neusmála.

„Zaplatíš v plné výši jednoho tisíce korun,“ pokračovala Farley.

To mi málem vyrazilo dech. Dokonce i Will vypadal překvapeně a husté bílé obočí mu zmizelo ve vlasech.

„Celý *tisíc*?“ vykoktala jsem. V takových číslech nikdo neobchoduje, tady v Pilotách ne. Moje rodina by s takovou částkou vyžila roky. *Roky*.

Ale Farley neskončila. Měla jsem pocit, že si to užívá. „Úhradu je možné provést v bankovkách, mincích nebo ve zboží odpovídající hodnoty. Za jednoho, samozřejmě.“

Dva tisíce korun. Takové jmění. Naše svoboda za to ale stojí.

„Váš náklad bude naložen pozítří. Do té doby musíte zaplatit.“

Málem se mi zastavil dech. Ani ne dva dny na to, abych získala víc peněz, než se mi podařilo ukrást za celý život. *To nejde.*

Farley mi ale nedala čas protestovat.

„Souhlasíš s podmínkami?“

„Potřebuju víc času.“

Farley zavrtěla hlavou a naklonila se ke mně. Cítila jsem z ní střelný prach. „Souhlasíš s podmínkami?“

Je to nemožné. Je to šílené. *Je to naše nejlepší šance.*

„Souhlasím.“

Další chvíle mám rozmazané. Potácela jsem se domů bahnitými stíny, přemýšlela jsem jako o závod ve snaze přijít na to, jak se dostat k něčemu, co by se svou cenou alespoň blížilo částce, kterou Farley stanovila. V Pilotách nic takového není, to je jisté.

Kilorn čekal ve tmě, vypadal jako malý ztracený kluk. Asi jím v tu chvíli byl.

„Špatné zprávy?“ zeptal se s nuceným klidem, ale hlas se mu třásl.

„Podsvětí by nás odtud mohlo dostat.“ Kvůli němu jsem zachovala chladnou hlavu a všechno mu vysvětlila. Za dva tisíce by se dal koupit královský trůn, ale já to vykreslila jako nic. „Jestli to někdo může dokázat, jsme to my. My to *dokážeme.*“

„Mare.“ Promluvil hlasem ledovějším než mráz, ale ten prázdný pohled v jeho očích byl horší. „Je po všem. Prohráli jsme.“

„Kdybychom ale...“

Vtom mě popadl za ramena a pevně mě přidržel na vzdálenost paže. Nebolelo to, ale stejně mě to zarazilo. „Nedělej mi to, Mare. Nechtěj, abych uvěřil, že z toho existuje cesta ven. Nedávej mi naději.“

Měl pravdu. Je kruté dávat naději tam, kde by žádná být neměla. Vede to jen ke zklamání, rozhořčení a zuřivosti. A to všechno tenhle beztak těžký život jen zhoršuje.

„Prostě mě nech se s tím smířit. Možná... možná si to pak nějak srovnám v hlavě, začnu pořádně trénovat a vybojuju si aspoň nějakou šanci přežít.“

Chytila jsem ho za zápěstí. „Ty mluvíš, jako bys už byl mrtvý.“

„Možná jsem.“

„Moji bratři...“

„Tvůj otec se postaral, aby si dokázali poradit, dávno předtím, než odešli. Kromě toho jsou všichni velcí jako hora.“ Přinutil se k úšklebku ve snaze mě rozesmát. Nepomohlo to. „Jsem dobrý plavec a námořník. Využijí mě na jezerech.“

Teprve ve chvíli, kdy mě přitiskl k sobě, jsem si uvědomila, že se třesu. „Kilorne...“ zahuhňala jsem mu do hrudi. Ta další slova však ne a ne vyslovit. *Měla bych to být já.* Ale můj čas už se rychle blížil. Mohla jsem jen doufat, že Kilorn přežije dost dlouho na to, abych se s ním mohla znovu setkat v kasárnách nebo v zákopech. Pak možná přijdu na ta správná slova. Pak možná budu mít jasno v tom, jak se cítím.

„Díky, Mare. Za všechno.“ S tím se ode mě odtáhl a až příliš rychle mě pustil. „Když budeš šetřit, budeš mít dost, než si pro tebe přijdou.“

Kvůli němu jsem přikývla. Ale ani náhodou jsem neměla v úmyslu nechat ho bojovat a zemřít samotného.

Když jsem znovu zalezla do postele, bylo mi jasné, že té noci už neusnu. Musí existovat něco, co bych mohla udělat. A já na to přijdu, i když by to mělo trvat celou noc.

Gisa si ve spánku odkašlala. Tak jemně a zdvořile. Dokonce i ve spánku působí jako dáma. Žádný div, že do světa Stříbrných tak dobře zapadá. Je esencí toho, co mají na Rudých rádi. Tichá, ochotná, skromná. Dobře, že to je ona, kdo s nimi musí jednat a pomáhat těm bláznivým nadlidem vybírat hedvábí a vzácné látky na oblečení, které si na sebe vezmou jenom jednou. Říká, že člověk si na to množství peněz, které

utrácejí za takové zbytečnosti, nakonec zvykne. A v Přepychové zahradě, tržišti v Létově, jsou ceny i desetkrát vyšší. Spolu se svou mistryní Gisa šije krajky, tvoří z hedvábí i kůže, používá dokonce i drahokamy, aby vytvořila nositelné umění pro Stříbrnou elitu, která jako by krále všude následovala. Průvod, tak jim říká, nekonečná řada naporující se pávů, jeden pyšnější a směšnější než druhý. Všichni Stříbrní – pošetilí a posedlí postavením.

Té noci jsem je nenáviděla ještě víc než obvykle. Jen punčochy, které poztrácejí, by pravděpodobně stačily na to, aby mě, Kilorna a půlku Pilot zachránily před odvodem.

Vtom jako by do mě už podruhé té noci uhodil blesk.

„Giso, probud se.“ Ani jsem nešeptala. Gisa spala jako špalek. „Giso.“

Jenom se převalila a zamručela do polštáře. „Někdy mám chuť tě zabít,“ zavrčela.

„Taky tě mám ráda. A teď už *se probud!*“

Když jsem na ni skočila, oči měla pořád zavřené. Ještě než stačila začít ječet a kňourat a zaplést do toho naši matku, připlácla jsem jí ruku na pusu. „Jenom mě poslouvej, to je všechno. Nemluv, jenom poslouvej.“

Funěla mi do dlaně, ale přikývla.

„Kilorn...“

Při zmínce jeho jména hned zrudla. Dokonce se začala chichotat, což nikdy nedělá. Jenže já neměla čas na nějaká milostná pobláznění, v tu chvíli ne.

„Nech toho, Giso.“ Pak jsem se roztřeseně nadechla. „Kilorn půjde do války.“

Vtom se smát přestala. Branná povinnost není vtip, ne pro nás.

„Našla jsem způsob, jak ho odtud dostat, jak ho zachránit před válkou, ale budu k tomu potřebovat tvou pomoc.“ To přiznání bolelo, ale nějak jsem ho ze sebe dostala. „Potřebuju tě, Giso. Pomůžeš mi?“

S odpovědí ani na chvilku nezaváhala a já ji v tu chvíli milovala nade všechno na světě.

„Ano.“

Ještěže jsem malá, jinak by mi Gisin náhradní stejnokroj nikdy nepadl. Je silný a tmavý, do žáru letního slunce naprosto nevhodný, samé knoflíky a zipy, které jako by se ve vedru vařily. Ruksak na zádech mi poskočil a já málem padla pod tíhou látek a šicích nástrojů. Gisa měla svůj vlastní ruksak a upnutý stejnokroj, ale zdálo se, že ji to nijak neobtěžuje. Na tvrdou práci a tvrdý život je zvyklá.

Téměř celou cestu proti proudu řeky jsme pluly namačkané mezi pytli pšenice na nákladním říčním člunu jednoho hodného farmáře, se kterým se Gisa před lety spřátelila. Lidé z okolí jí věří – mnohem víc, než by kdy mohli věřit mně. Farmář nás vysadil skoro dva kilometry od tržiště poblíž vlnícího se zástupu obchodníků směřujících do Létova. Vmísily jsme se mezi ně a vyrazily k Zahradní bráně, jak tomu Gisa říká, ačkoli široko daleko žádná zahrada není. Byla vyrobena z blyštivého skla, které nás oslepilo ještě dřív, než jsme vůbec měly šanci vejít dovnitř. Zdálo se, že ze stejného materiálu je i zbytek zdi, nechtělo se mi ale věřit, že Stříbrný král by byl tak hloupý, aby se schovával za hradbami ze skla.

„To není sklo,“ vysvětlila mi Gisa. „Nebo aspoň ne úplně. Stříbrní objevili způsob, jak roztavit diamant a smíchat ho s dalšími materiály. Výsledná hmota je nezničitelná. Ani bomba by s ní nic nesvedla.“

Diamantové zdi.

„To je asi nutné.“

„Drž hlavu skloněnou. Mluvení nech na mně,“ zašeptala Gisa.

Šla jsem těsně za ní, oči přikované k silnici, jejíž povrch z rozpraskaného černého asfaltu vystřídala dlažba z bílého kamene. Byla tak hladká, že jsem málem uklouzla, ale Gisa mě chytila za paži a přidržela. Kilorn by s takovým povrchem neměl problémy, ne s tou svou

námořnickou chůzí. Jenže Kilorn by sem nešel. On už to vzdal. *Ale já ne.*

Když jsme se přiblížily k bráně, zamžourala jsem skrz oslepující záři na druhou stranu. Přestože Létov ožívá jen v sezoně a s prvními mrazíky už bývá opuštěný, bylo to největší město, které jsem kdy viděla. Rušné ulice, obchody, bary, domy i nádvoří. Všechny vzhlížely k monstrózní třpytivé stavbě z diamantového skla a mramoru. V tu chvíli jsem pochopila, od čeho odvozuje své jméno. Síň slunce zářila jako hvězda. Tyčila se do výše třiceti metrů a honosila se věžičkami a mosty. Některé části jako by samy o své vůli tmavly, aby obyvatelům poskytlý soukromí. Obyčejní lidé se přece nemůžou dívat na krále a jeho dvůr. Byla to dechberoucí, impozantní a honosná budova – a to sloužila jen jako *letní sídlo*.

„Jména,“ vyštěkl hrubý hlas a Gisa se zastavila.

„Gisa Barrowová. Tohle je moje sestra Mare Barrowová. Pomáhá mi s nějakými věcmi pro mou paní.“ Ani nemrkla a hovořila vyrovnaným, skoro znuděným hlasem. Bezpečnostní důstojník na mě kývl a já jsem si okázale nadhodila ruksak. Gisa mu podala naše průkazy, oba otrhané, špinavé a těsně před rozpadem, nicméně svůj účel plnily.

Muž, který nás kontroloval, musel mou sestru znát, protože se na její průkaz ani nepodíval. Můj bedlivě prozkoumal a dobrou minutu se díval střídavě na mě a na mou fotografii. Napadlo mě, jestli je to taky zaříkávač a dokáže mi číst myšlenky. To by tenhle náš výlet rychle skončil a mně by to pravděpodobně vyneslo oprátku.

„Zápěstí,“ povzdechl si důstojník otráveně.

Chvilku jsem nechápala, ale Gisa bezmyšlenkovitě napřáhla pravou paži. Napodobila jsem ji. Strážce nám na zápěstí připnul červené pásky a utáhl je tak pevně, až byly těsné jako pouta. Samy bychom si je sundat nedokázaly.

„Pokračujte,“ odfrkl si a líným mávnutím ruky nás poslal dál. Dvě mladé holky v jeho očích nepředstavovaly hrozbu.

Gisa na poděkování kývla, ale já ne. Ten muž si ode mě nezasloužil ani špetku uznání. Brána před námi se otevřela a my vešly dovnitř. Vstoupily jsme do jiného světa. Tlukot srdce, které mi bušilo až v krku, všechny ostatní zvuky Přepychové zahrady přehlušil.

Ještě nikdy jsem takové tržiště neviděla. Všude květiny, stromy a fontány. Rudých tam bylo pomálu. Rychle vyřizovali různé záležitosti nebo prodávali své zboží, všichni s červenými páskami na ruce. Ačkoli Stříbrní žádné náramky neměli, rozpoznat je bylo snadné. Samý drahý kámen a vzácný kov, vše nedozírné hodnoty. Stačilo by tržiště jednou obejít a mohla bych se vrátit domů se vším, co budu kdy potřebovat. Všichni byli vysocí, krásní a chladní, pohybovali se s klidnou grácií, které není žádný Rudý schopen. My na takový způsob chůze jednoduše nemáme dost času.

Gisa mě vedla kolem pekárny, kde měli koláčky posypané zlatým práškem, kolem zelinářství, kde prodávali pestrobarevné ovoce, jaké jsem v životě neviděla, dokonce i kolem manéže plné divokých zvířat, která jsem vůbec neznala. Nějaká malá holčička, podle šatů Stříbrná, krmila kousky jablka grošované zvíře podobné koni, ovšem s neuvěřitelně dlouhým krkem. O pár ulic dál zas zářilo všemi barvami duhy klenotnictví. Všimla jsem si ho, ale hned jsem se rozhlížela dál. Vzduch jako by úplně pulzoval životem.

Zrovna když jsem si říkala, že nic úžasnějšího než tohle místo neexistuje, jsem se pořádně podívala na ty Stříbrné a hned si vzpomněla, co jsou zač. Ta malá holčička byla telkáč a jablko, kterým krmila to dlouhokrké zvíře, levitovalo tři metry nad zemí. Květinář zase prohrábl prsty květináč s bílými květinami, které hned skokem povyroستly a obtočily se mu kolem loktů. To byl kytkář, ovládal rostliny a zem. U fontány posedávali dva nymfové, kteří lenivě bavili děti tryskajícími pramínky vody. Jeden z nich měl oranžové vlasy a měřil si pobíhající děti nenávisným pohledem. Celé náměstí plné Stříbrných žijících své nevšední životy. Bylo jich tam

tolik, každý velkolepý, úžasný, mocný a tak moc vzdálený světu, jaký jsem znala.

„Tak takhle žije ta druhá půlka,“ zamručela Gisa, když vycítila můj úžas. „Člověku se z toho dělá zle.“

Přepadl mě pocit viny. Vždycky jsem Gise záviděla její talent i všechna privilegia, která díky němu získala, nikdy mě ale nenapadlo, čím za něj musí platit. Netrávila moc času ve škole a měla jen pár přátel. Kdyby byla jako každý druhý, měla by jich spousty. Usmívala by se. Místo toho ta čtrnáctiletá dívka válčila s jehlou a nití, žila až po krk ponořená ve světě, který nenáviděla, a budoucnost rodiny ležela jen na jejích bedrech.

„Díky, Giso,“ zašeptala jsem jí do ucha. Věděla, že tím nemyslím jenom dnešní den.

„Není zač.“ Pak mě vzala za ruku a na vteřinu ji pevně stiskla. „Buď opatrná. Dnes je tu spousta lidí, víc než obvykle.“

„Víc příležitostí se schovat,“ ušklíbla jsem se.

Její hlas ale zněl vážně. „Taky víc strážců.“

Pokračovaly jsme dál. Každý krok nás přibližoval chvíli, kdy mě Gisa nechá na tom cizím místě samotnou. Když si ode mě Gisa vzala ruksak, začala jsem trochu panikařit. Dorazily jsme k její dílně.

Abych se uklidnila, mumlala jsem si pod vousy. „S nikým nemluvej, na nikoho se nedívej. Pořád buď v pohybu. Odejdi stejnou cestou, kterou jsi přišla, skrz Zahradní bránu. Strážce ti sundá pásku a ty půjdeš dál.“ Gisa přikyvovala, v očích ustaraný pohled, ale snad i špetku naděje. „Domů je to patnáct kilometrů.“

„Domů je to patnáct kilometrů,“ zopakovala po mně.

Víc než cokoli na světě jsem si přála, abych mohla jít s ní. Dívala jsem se, jak mizí pod modrou markýzou. Dostala mě až sem. Teď je řada na mně.

KAPITOLA 4

Jako už snad tisíckrát předtím jsem sledovala dav jako vlk stádo ovcí. Hledala jsem ty slabé, pomalé, pošetilé. Až na to, že tentokrát jsem byla spíš kořistí. Co když si vyberu nějakého agila, který mě přistihne dřív, než se stačím nadechnout? Nebo hůř, zaříkávače, který by asi vycítil mou přítomnost na míli daleko. I ta malá holčička s levitujícím jablkem by nade mnou měla navrch, kdyby se něco zvrtilo. Takže jsem musela být rychlejší než kdy jindy, chytřejší než kdy jindy, a co bylo nejhorší, potřebovala jsem víc *štěstí* než kdy jindy. Bylo to k zbláznění. Naštěstí si další Rudé služky, další ploštice, která se motala bohům pod nohama, nikdo nevšímal.

Zamířila jsem zpátky na náměstí, ruce sice svěšené podél těla, ale připravené do akce. Obyčejně si tuhle část užívám, procházím těmi nejucpanějšími místy v davu a vybírám tašky i kapsy. Nebyla jsem ale tak hloupá, abych to zkoušela tady. Místo toho jsem s davem kroužila po náměstí. Už nezaslepená nádherou okolí jsem se dívala skrz ni, na praskliny v kamenech a na strážce v černých uniformách stojící ve všech stínech. Neuvěřitelný svět Stříbrných dostával jasnější obry-

sy. Stříbrní se nedívali jeden na druhého a *vůbec* se neusmívali. Když ta holčička krmila to podivné zvíře, tvářila se znuřeně. Obchodníci se ani nedohadovali. Jen Rudí vypadali jako živé bytosti, jak spěchali mezi bloumajícími muži a ženami z lepšího světa. Navzdory horku, slunečním paprskům a zářivým vlajkám jsem nikdy neviděla chladnější místo.

Největší starosti mi ale dělaly černé videokamery schované v korunách stromů nebo v průchodech. Doma jich máme jen málo, u základny strážců a v aréně, ale tady střežily celé tržiště. Slyšela jsem, jak tiše bzučí v nepřeslechnutelné připomínce: *Tady tě sleduje ještě někdo jiný.*

Proud davu mě nesl po hlavní ulici okolo hospůdek a kaváren. Někteří Stříbrní posedávali na zahrádkách, vychutnávali si ranní nápoje a pozorovali okolní hemžení. Jiní se dívali na videoobrazovky vestavené do stěn nebo zavěšené v průchodech. Na každé běželo něco jiného, od záznamů starých zápasů v arénách až po nové pořady, kterým jsem nerozuměla. Všechny ty obrazy mi v hlavě splývaly do jednoho. V uších mi zněl šum statické elektřiny a vysoké pištění obrazovek. Nechápala jsem, jak to mohou vydržet. Ale Stříbrní si těch videí *vůbec* nevšíмали.

Vtom na mě padl třpytivý stín Síně slunce a já zůstala zas jen hloupě ohromená. Vzápětí mě ale probralo zvláštní hučení. Nejdřív připomínalo sirény v aréně, které oznamují začátek slavností, ale pak jsem si uvědomila, že je přece jen jiné. Tohle znělo hlouběji a dunivěji. Bez rozmyšlení jsem se za tím zvukem otočila.

V baru za mnou na všech obrazovkách naskočil tentýž obraz. Nešlo o královský projev, ale o zprávy. Dokonce i Stříbrní se překvapeně zastavili a otočili se k vysílání. Když hučení odeznělo, začaly zprávy. Na obrazovce se objevila načančaná blondýna, bezpochyby Stříbrná. Četla z papíru před sebou a vypadala vyděšeně.

„Stříbrní z Norty, omlouváme se za přerušení vysílání. Před třinácti minutami došlo v hlavním městě k teroristickému útoku.“

Stříbrní kolem mě jen zalapali po dechu, načež si začali ustrašeně šeptat.

Já jen nevěřičně zamrkala. Teroristický útok? Na Stříbrné?

Copak je to vůbec možné?

„Šlo o organizovaný bombový útok na vládní budovy v západním Archeonu. Podle dostupných zpráv byly zasaženy budovy královského soudu, státní pokladnice a Ohnivého paláce. Naštěstí dnes ráno nezasedal soud ani finanční rada.“ Hlasatelku na obrazovce vystřídal záznam hořící budovy. Strážci evakovali lidi, zatímco nymfové hasili plameny vodou. Léčitelé označení černo-červenými kříži na pažích mezi nimi pobíhali sem a tam. „V době výbuchu nebyla královská rodina v Ohnivém paláci přítomna a v současnosti nemáme žádné potvrzené oběti. Během jedné hodiny očekáváme projev krále Tiberia k národu.“

Stříbrný vedle mě sevřel dlaň v pěst a bouchl do stolu, až jeho kamenná deska popraskala. *Lamželezo*. „To ti Jezerníci! Prohrávají na severu, tak udeřili na jih, aby nás postrašili!“ Několik dalších se zamračilo s ním a proklínali Zemi jezer.

„Měli bychom je vyhladit, vytlačit je až do Prérie!“ přizvukoval další Stříbrný. A mnozí další souhlasně zajásali. Musela jsem se držet ze všech sil, abych na ty zbabělce, kteří se na bojiště nikdy nepodívají ani na něj nebudou muset poslat své děti, nevyjela. Za tu jejich Stříbrnou válku se platí Rudou krví.

Jak jsem se dál dívala na záznam, kde se mramorová fasáda soudu tříštila na prach a ohnivá koule narazila do diamantového skla, část mého já se radovala. Stříbrní nejsou neporazitelní. Mají nepřátele, nepřátele, kteří jim dokážou ublížit. Protentokrát se neschovali za Rudým štítem.

Pak se znovu objevila hlasatelka, bledší než jindy. Někdo stojící mimo obraz jí něco pošeptal a ona se roztřesenýma rukama probírala svými poznámkami. „Zdá se, že se k bombovému útoku na Archeon přihlásila jistá organizace,“ koktala. Rozlícení muži hned utichli, aby

slyšeli, co říká. „Teroristická skupina, která si říká Šarlatová hlídka, zveřejnila před pár okamžiky následující videozáznam.“

„Šarlatová hlídka?“ – „Kdo to sakra...?“ – „To je nějaký podfuk...?“ zněly barem další a další zmatené otázky. Nikdo o Šarlatové hlídce nikdy dřív neslyšel.

Ale já ano.

Tak si říkala Farley. Sobě a Willovi. Ale oni jsou přece *pašeráci*, ne teroristé nebo bomboví útočníci nebo co to ta hlasatelka povídá. *Je to jen náhoda, nemůžou to být oni.*

Na obrazovce se zjevila hrozivá postava. Před roztřesenou kameru se postavila nějaká žena, celou tvář zahalenou do rudého šátku, takže byly vidět jen dvě zářivě modré oči. V jedné ruce držela zbraň, ve druhé potrhanou rudou vlajku. A na prsou měla bronzový znak zobrazující rozervané slunce.

„My jsme Šarlatová hlídka. Bojujeme za svobodu a rovnost všech lidí...“ říkala ta žena. Ten hlas jsem znala.

Farley.

„... počínaje Rudými.“

Nemusela jsem být zrovna *génus*, aby mi došlo, že bar plný rozružených Stříbrných je tím posledním místem, kde by v tu chvíli Rudá dívka měla být. Nemohla jsem se ale ani hnout. Nedokázala jsem odtrhnout oči od Farleyiny tváře.

„Věříte, že jste pány světa, ale časy, kdy jste vládli jako bohové a králové, jsou u konce. Dokud neuznáte, že jsme *lidé*, že jsme vám *rovni*, bude se bojovat přímo u vašich dveří. Ne na bojištích, ale ve vašich městech. Ve vašich ulicích. Ve vašich domovech. Vy nás přehlížíte, ale my jsme všude.“ Její hlas zněl autoritativně a vyrovnaně. „A my povstaneme, rudí jako úsvit.“

Rudí jako úsvit.

Tím záznam skončil a na obrazovce se opět objevila šokovaná hlasatelka. Zbytek vysílání přehlušily výkřiky, jak se Stříbrní v baru začínali

vzpamatovávat. Křičeli, že Farley je teroristka, vražedkyně, Rudá ďáblice. Vycouvala jsem zpátky na ulici, dřív než si mě stačili všimnout.

Jenže ze všech barů a kaváren, od Síně slunce až po náměstí, se hrnuli Stříbrní. Pokusila jsem se strhnout si ze zápěstí rudý náramek, jenže ta hloupá věc držela pevně. Ostatní Rudí mizeli v průchodech nebo postranních uličkách a já byla dost chytrá na to, abych je následovala. Jakmile jsem zmizela v přítmí, ozval se odněkud řev.

Navzdory všem svým instinktům jsem se ohlédla přes rameno. Uviděla jsem, jak Stříbrní drží nějakého Rudého muže pod krkem. Snažil se s útočníky nějak domluvit a prosil: „Já to nevím, prosím, já nevím, co to je ksakru za lidi!“

„Kde se vzala ta Šarlatová hlídka?“ ječel na něj nějaký Stříbrný. Uvědomila jsem si, že to byl jeden z nymfů, který si před necelou půlhodinkou hrál venku s dětmi. „Co jsou zač?“

Než mohl ten ubožák odpovědět, spláchl ho přes obličej proud vody silný jako kladivo. Nymf zvedl ruku a ten chudák dostal další zá-sah. Přihlížející Stříbrní se škodolibě smáli a povzbuzovali. Rudý jen kašlal a hekal ve snaze popadnout dech. Každou volnou vteřinku volal, že je nevinný, jenže voda na něj proudila dál. Nymf na něj nenávistně zíral a nezdálo se, že by se chystal přestat. Povolal vodu z fontán, z každé sklenice, a všechnu ji na něj lil znovu a znovu.

Topil ho.

Modrá markýza mě jako maják naváděla ulicemi plnými paniky. Kles-tila jsem si cestu mezi Rudými i Stříbrnými. Zmatek je většinou můj nejlepší přítel a kradení mi dost usnadňuje. Nikdo si nevšimne chybějící peněženky, když prchá před davem. Jenže já už teď nemyslela ani na Kilorna, ani na ty dva tisíce. Zajímalo mě jen to, jak se dostat ke Gise a pryč z města, ze kterého se určitě stane vězení. *Jestli uzavřou brány...* Nechtěla jsem ani pomyslet, jaké by bylo zůstat uvězněná za skleněnými zdmi, se svobodou na dosah ruky.

Strážci běhali po ulicích sem tam, nevěděli, co dělat ani koho chránit. Obklíčili několik Rudých a přinutili je kleknout na kolena. Ti se třásli, prosili a pořád dokola opakovali, že nic nevědí. Klidně bych se vsadila, že jsem jediná v celém městě, kdo o Šarlatové hlídce aspoň *slyšel*.

V tu chvíli mnou projela nová vlna strachu. Kdyby mě zajali, kdybych jim prozradila to málo, co vím, co by asi tak udělali s mou rodinou? S Kilornem? S celou vesnicí?

Nesmějí mě chytit.

Krčila jsem se za stánky a utíkala tak rychle, jak jen to šlo. Hlavní třída vypadala jako válečná zóna, já se však dívala pořád před sebe, na tu modrou stříšku za náměstím. Proběhla jsem kolem klenotnictví a zpomalila. Jeden jediný kousek by mohl Kilorna zachránit. Jenže jakmile jsem zpomalila, ve vteřině mi tvář poškrábala hrst stěpů. Na ulici stál nějaký telkáč, sledoval mě očima a znovu mířil. Nedala jsem mu šanci a rychle se rozběhla pryč. Kličkovala jsem mezi stánky a všudypřítomnými lidmi až zpátky na náměstí. A než jsem si toho vůbec všimla, cákala mi pod nohama voda. Vběhla jsem do fontány.

Zpěněná modrá vlna mě strhla do rozbouřené nádrže. Nebyla hluboká, nejvýš tak šedesát centimetrů, ovšem voda v ní připomínala spíš olovo. Nemohla jsem se hýbat, nemohla jsem plavat, *nemohla jsem dýchat*. Jen stěží jsem dokázala myslet. V mysli mi znělo jediné slovo – *nymf*. Vzpomněla jsem si na toho Rudého chudáka na ulici, který se vestoje topil. Hlavou jsem narazila na kamenné dno a před očima se mi na okamžik roztančily hvězdičky. Každý kousek kůže jako bych měla nabitý elektřinou. Voda kolem mě se začala normálně vlnit a já se zvedla nad hladinu. Do plic mi znovu proudil vzduch, štípal mě v krku i v nose, ale mně to nevadilo. *Přežila jsem*.

Vtom mě za límec popadly malé silné ruce a snažily se mě z fontány vytáhnout. *Gisa*. Odrazila jsem se nohama ode dna a společně jsme upadly na zem.

„Musíme pryč,“ vykřikla jsem a postavila se na nohy.

Gisa už ale utíkala směrem k Zahradní bráně. „No ty jsi ale hlavička!“ houkla na mě přes rameno.

Nemohla jsem si pomoci. V běhu jsem se ohlédla k náměstí. Dav Stříbrných s vlčí nenasytostí prohledával všechny stánky. Těch pár Rudých, kteří nestačili uprchnout, se svíjelo na zemi a prosilo o milost. A ve fontáně, ze které jsem právě unikla, už plaval obličejem ke dnu nějaký zrzavý muž.

Cestou k bráně jsem se celá vyděšeně třásla. Gisa mě popadla za ruku a hledala nám cestu.

„Domů je to patnáct kilometrů,“ houkla na mě. „Máš, pro cos přišla?“

S tíživým pocitem viny jsem zavrtěla hlavou. Nebyl čas. Než začaly zprávy, ani jsem nestačila projít ulici. *Nemohla jsem nic dělat.*

Gisa posmutněla a maličko se zamračila. „Na něco přijdeme,“ hlesla. Zoufalství v jejím hlase přesně odrazilo mé rozpoložení.

Před námi už se ale tyčila brána. S každou vteřinou byla blíž. Pohled na ni mě děsil. Jakmile jí projdu, jakmile odejdu, Kilorn doopravdy zmizí.

A právě proto to asi udělala.

Než jsem ji stačila zastavit, odtáhnout nebo zarazit, Gisa zašátrala šikovnou drobnou ručkou někomu v tašce. Ne jen tak někomu, ale jednomu prchajícímu Stříbrnému. Stříbrnému s olověnými očima, ostrým nosem a širokými rameny, který jako by měl na čele napsáno „se mnou si nezačíněj“. S jehlou a nití to možná Gise jde skvěle, ale kapsářka to není. Muž si okamžitě uvědomil, co se děje. A v tom Gisu někdo strhl na zem.

Byl to tentýž Stříbrný. Byli *dva. Dvojčata?*

„Tohle není zrovna ten nejlepší čas na kradení ze Stříbrných kapes,“ prohlásila dvojčata současně. A najednou tam stáli tři, čtyři, pět, šest a semkli se okolo nás. *Ten chlap dokáže sám sebe klonovat.*

Točila se mi z nich hlava. „Ona to tak nemyslela, vždyť je to jenom hloupé dítě...“

„Jsem ještě dítě!“ křičela Gisa a snažila se kopnout toho, který ji držel.

Klony se společně rozesmály hrozivým smíchem.

Vrhla jsem se vpřed ve snaze vyrvat mu Gisu ze spárů, další mě ale strhl k zemi. Pád na tvrdou dlažbu mi vyrazil dech. Dál jsem jen bezmocně sledovala, jak mi další z nich stoupl na břicho, abych se nemohla zvednout.

„Prosím...“ dostala jsem ze sebe, ale nikdo mě neposlouchal. Když se na nás otočily všechny kamery, hučení v mojí hlavě ještě zesílilo. Znovu jsem se cítila nabitá elektřinou, tentokrát ze strachu o sestru.

Jeden strážce, ten, který nás toho rána pouštěl dovnitř, popošel se zbraní v ruce k nám. „Co se to tu děje?“ zamručel a rozhlédl se po Stříbrných klonech.

Postupně se slily zase dohromady, až tam zbyly jen dva. Ten, který držel Gisu, a ten, který mi stál na břiše.

„Je to zlodějka,“ řekl jeden a zatřásl s Gisou. K její cti musím říct, že nekřičela.

Strážce ji poznal a na zlomek vteřiny se zamračil. „Zákon znáš, děvče.“

Gisa sklonila hlavu. „Znám.“

Ze všech sil jsem se snažila vykroutit se ze sevření a zarazit to, co mělo následovat. Poblíž se roztříštilo sklo z obrazovky rozbité při nepokojích. Strážce to ale nezastavilo. Popadl mou sestru a přitlačil ji k zemi.

Rozkřičela jsem se do okolního hluku. „To jsem byla já! Byl to můj nápad! Potrestejte mě!“ Oni ale neposlouchali. Nezajímalo je to.

Mohla jsem se jen dívat, jak strážce položil mou sestru vedle mě. Když jí roztříštil kosti v ruce, kterou vyšívala, dívala se mi do očí.

KAPITOLA 5

Byl mi jasné, že Kilorn mě najde všude, kde bych se zkusila schovat, tak jsem se ani na chvilku nezastavila. Uháněla jsem, jako bych mohla utéct před tím, co jsem provedla Gise, jak jsem zklamala Kilorna, jak jsem všechno zničila. Ale dokonce ani já nedokázala utéct před pohledem své matky, když jsem jí přinesla Gisu ke dveřím. Viděla jsem, jak jí po tváři přeběhl stín zoufalství, ale utekla jsem dřív, než na kolečkovém křesle stačil přijet táta. Nedokázala jsem čelit jim oběma. *Jsem zbabělec.*

A tak jsem utíkala, dokud jsem byla schopná přemýšlet, dokud nevybledla i ta poslední špatná vzpomínka, dokud jsem necítila jen pálení svalů. Dokonce jsem sama sobě namlouvala, že slzy v mých očích jsou jen kapky deště.

Když jsem konečně zpomalila, abych popadla dech, byla jsem už pryč z vesnice. Stála jsem o pár kilometrů dál na té prokleté severní cestě. Skrze stromy za zatáčkou prosvítaly sluneční paprsky a dopadaly na nějaký hostinec, jakých jsou staré cesty plné. Jako každé léto byl přelidněný, plno sloužících a sezonních pracovníků, kteří cestovali

s královským dvorem. Nežijí v Pilotách, neznají mě, takže jsou snadným terčem. Dělán to každé léto, jen je se mnou vždycky Kilorn, který skrývá úsměv ve sklenici s pitím a sleduje mě, jak pracuju. *Počítám, že jeho úsměvu si už moc dlouho neužiju.*

Vtom se ozval hlasitý smích, jak se z hostince vypotácelo pár rozveselených opilců. Jejich měšce jen cinkaly denní mzdou. *Stříbrné peníze*, za posluhování, za úsměvy a za poklony zrůdám oblečeným jako honorace.

Dnes jsem napáchala tolik škody. Lidem, které mám ráda, jsem způsobila tolik bolesti. Měla jsem se otočit, jít domů a alespoň se špetkou odvahy se jim podívat do očí. Místo toho jsem se ponořila do stínu hostince, spokojená, že o mně nikdo neví.

Asi neumím nic jiného, než působit ostatním bolest.

Netrvalo dlouho a kapsy kabátu jsem měla plné. Opilci se troušili ven každých pár minut, já se k nim vždycky připletla a usmála se, abych odvedla pozornost od svých rukou. Nikdo si nevšiml, nikdo se nestaral, když jsem se pokaždé znovu vytratila. Jsem jen stín a stíny si nikdo nepamatuje.

Půlnoc přišla a odešla, jen já stále zůstávala, vyčkávala. Měsíc na obloze jako by mi jasně připomínal, jak dlouho už jsem pryč. *Poslední kapsa*, říkala jsem si. *Ještě jedna a půjdu.* Opakovala jsem si to poslední hodinu.

Ani jsem nepřemýšlela, když vylezl ven další muž. Díval se na nebe a mě si ani nevšiml. Bylo až příliš snadné natáhnout ruku a zaháknout prsty za jeho měšec. Měla bych už dávno vědět, že nic není tak snadné, ale ty nepokoje a Gisina ruka mě tak mrzely, že jsem nedávala pozor.

Popadl mě za zápěstí, měl pevný a zvláště hřejivý stisk. Vytáhl mě ze stínů na světlo. Snažila jsem se klást odpor, vytrhnout se mu a utéct, měl ale příliš velkou sílu. Když se otočil, oheň v jeho očích mě vyděsil, dostala jsem stejný strach jako ráno. Uvítala bych však jakýkoli trest, se kterým by přišel. Zasloužila bych si ho.

„Zlodějka,“ utrousil se zvláštním překvapením v hlase.

Jen jsem zamrkala a musela se držet, abych se nerozesmála. Neměla jsem ani sílu se obhajovat. „To je snad zřejmé.“

On na mě ale hleděl dál, prohlédl si mě od hlavy až k okopaným patám. Zastyděla jsem se. Po dlouhé chvíli si povzdechl a pustil mě. Zůstala jsem šokovaně zírat. Když se ve vzduchu zatřpytila stříbrná mince, málem jsem se ani nezmohla na to ji chytit. *Tetrarch. Stříbrný tetrarch hodnoty celé jedné koruny.* Daleko cennější než všechny ty nakradené drobáky v mých kapsách.

„Z toho bys mohla načas vyžít,“ řekl, než jsem stačila jakkoli zareagovat. V očích mu zářily hřejivé zlatočervené odlesky světel z hostince. Léta strávená odhadováním lidí mě ani v tu chvíli nezklamala. Měl příliš lesklé černé vlasy a příliš bledou pleť na to, aby byl cokoli jiného než sluha. Jenže síly měl spíš jako dřevorubec, široká ramena, silné nohy. Navíc byl mladý, jen o trochu starší než já, ale ani zdaleka tak sebejistý, jak by měl devatenácti či dvacetiletý muž být.

Měla bych mu líbat nohy za to, že mě pustil a přidal takový dar, ale zvídavost nade mnou zvítězila. Jako vždycky.

„Proč?“ Znělo to tak ostře a tvrdě – jak by to ale po takovém dni mohlo znít jinak?

Ta otázka ho překvapila. Pokrčil rameny. „Potřebuješ ho víc než já.“

Chtěla jsem mu tu minci hodit přímo do obličeje, říct mu, že se o sebe dokážu postarat sama, ale nějaká moje část byla moudřejší. *Co-pak tě dnešek nic nenaučil?* „Díky,“ procedila jsem skrz zaťaté zuby.

Moje zdráhavá vděčnost ho pobavila. „Nedělej si násilí.“ Pak ke mně přistoupil blíž. *Byl to ten nejzvláštnější člověk, jakého jsem kdy potkala.* „Ty žiješ ve vesnici, vid’?“

„Ano,“ odpověděla jsem a podívala se na sebe. S tak vybledlými vlasy, špinavým oblečením a poráženeckým výrazem v očích jsem ani nemohla být odjinud. On vypadal úplně jinak, krásná čistá košile, boty

z měkké lesklé kůže. Můj pohled mu nebyl moc příjemný, začal si pohrávat s límečkem. Byl ze mě nervózní.

V měsíčním světle ještě pobledl, očima těkal sem tam. „Líbí se ti tam?“ zeptal se. „Žiješ tam ráda?“

Ta otázka mě málem rozesmála, nezdálo se ale, že by žertoval. „Copak tam někdo žije rád?“ odpověděla jsem konečně. Nechápala jsem, na co si to hraje.

Místo aby mi něco odsekl nebo na mě vyjel, jak by to udělal Kirlorn, jenom mlčel. Po tváři jako by mu přeběhl tmavý stín. „A půjdeš už zpátky?“ zeptal se najednou a kývl směrem k silnici.

„Proč, bojíš se snad tmy?“ zamumlala jsem se založenýma rukama. Hluboko uvnitř jsem ale spíš přemýšlela, jestli bych se neměla bát já. *Byl silný, rychlý a já tam stála úplně sama.*

Znovu se usmál. Až mě zarazilo, jak mě ten úsměv uklidnil. „Ne, ale chci se ujistit, že pro dnešek už toho necháš. Nemůžu dopustit, abys polovinu hostů vyhnala domů, no ne? Mimochodem, já jsem Cal,“ dodal a podal mi ruku.

Nepřijala jsem ji, vzpomněla jsem si, jak měl horkou kůži. Místo toho jsem se tichými svižnými kroky vydala na cestu. „Mare Barrowová,“ houkla jsem na něj přes rameno. Netrvalo dlouho a několika rychlými kroky mě dohnal.

„To jsi vždycky takhle příjemná?“ rýpl si do mě. Z nějakého důvodu jsem si připadala, jako by si se mnou hrál. Chladivé stříbro v dlani mě ale uklidňovalo, připomínalo mi, co dalšího má po kapsách. *Stříbro pro Farley, jak trefné.*

„Honorace ti musí dobře platit, když s sebou nosíš celé koruny,“ prohodila jsem, abych změnila téma. Zafungovalo to, dál už se nevyptával.

„Mám slušnou práci,“ vysvětlil lakonicky.

„Aspoň někdo z nás.“

„Ale tobě je...“

„Sedmnáct,“ dokončila jsem za něj. „Ještě pořád mám do odvodu nějaký čas.“

Přimhouřil oči a rty stiskl pevně k sobě. Najednou zněl jeho hlas o něco tvrději. „Kolik času?“

„Každým dnem míň.“ Jen co jsem to vyslovila nahlas, zvedl se mi z té představy žaludek. *A Kilorn má ještě míň času než já.*

Znovu se odmlčel. Kráčeli jsme lesem a on si mě bedlivě prohlížel. *Přemýšlel.* „A žádná práce není,“ zamumlal si spíš pro sebe. „Nemůžeš se odvodu nijak vyhnout.“

Jeho zmatení mě zaskočilo. „Tam odkud jsi, to možná funguje jinak.“

„A tak kradeš.“

Kradu. „Nic lepšího neumím,“ vypadlo ze mě. Znovu jsem si uvědomila, že nejlíp ze všeho mi jde působit lidem bolest. „Ale moje sestra práci má,“ uklouzlo mi dřív, než mi došlo, jak to vlastně je. *Ne, nemá. Už ne. Kvůli mně.*

Cal sledoval, jak zápasím se slovy a váhám, jestli se mám opravit. Ze všech sil jsem se pokoušela zachovat klidnou tvář, nechtěla jsem se úplně zhroutit před naprostým cizincem. Určitě mu ale neušlo, co jsem se snažila skrýt. „Šla jsi dnes na tržiště?“ Myslím, že odpověď už znal. „Ty nepokoje byly hrozné.“

„To byly,“ hlesla jsem.

„A bylas...“ pokračoval co nejtěšěji a nejklidněji. Vtom jako by praskla stavidla hráze a všechno se ze mě vyliilo. Nedokázala jsem to zastavit, i kdybych chtěla.

Nezmínila jsem se mu o Farley, ani o Šarlatové hlídce, ani o Kilornovi. Popsala jsem mu jen to, jak mě sestra propašovala do Přepychové zahrady, aby mi pomohla ukrást peníze, které potřebujeme k přežití. Jak potom ale udělala chybu, jak ji zranili a co to pro nás znamená. Co jsem rodině způsobila. Jak žiju, jak přináším matce zklamání, jak se za mě otec stydí, jak okrádám své vlastní lidi. Uprostřed noci na po-

temnělé silnici jsem vyprávěla úplně cizímu člověku, jak jsem hrozná. A on se na nic neptal, i když to chvílemi nemohlo dávat smysl. Jen poslouchal.

„Nic lepšího neumím,“ dodala jsem ještě, než mi hlas docela vypověděl službu.

Najednou se mi v koutku oka opět zablesklo stříbro. Držel v dlaních další minci. Ve světle měsíce jsem rozpoznala mihotavý odraz zářivé královské koruny vyražené v kovu. Když mi ji vložil do ruky, čekala jsem na jeho hřejivý dotek, který ale mezitím vychladl.

Nestojím o tvou lítost, chtělo se mi křičet. To by však bylo bláznivé. Ta mince zaplatí to, co Gisa už nemůže.

„Je mi to vážně líto, Mare. Nemělo by to tak být.“

Nedokázala jsem se ani zamračit. „Jsou lidé, co se mají ještě hůř. Nelituj mě.“

Rozloučili jsme se na kraji vesnice. Mezi domy na pilotách už jsem procházela sama. Cal vypadal, že ho bláto a stíny znepokojují, a zmizel rychleji, než jsem se stačila ohlédnout a poděkovat mu.

Doma panovala tma a ticho, i tak jsem se ale třásla strachy. Od rána, od toho jiného života, ve kterém jsem byla hloupá a sobecká a snad i maličko šťastná, jako by uběhlo snad tisíc let. Teď mi zůstal jenom odvedený kamarád a sestra s rozdrčenou rukou.

„Neměla bys mámu tak trápit,“ ozval se zpoza jednoho z kúlů otcův hlas. Venku jsem ho neviděla ani nepamatuju.

Tolik mě polekal, že jsem překvapeně vyjekla. „Tati? Co tady děláš? Jak ses sem...?“ Přes rameno ukázal palcem na řemen zavěšený na kladce. Musel ho použít poprvé.

„Vypadl proud. Říkal jsem si, že se na to podívám,“ vysvětlil nevrle jako vždycky. Nato kolem mě projel a zastavil se u elektroinstalační krabice připojené v zemi do sítě. Podobnou má každý dům, reguluje elektrické napětí, díky němuž svítí světla.

Táta si pro sebe něco sípal. S každým nádechem mu zacvakalo v hrudi. Gisa teď možná skončí jako on – bude mít v ruce změť drátků a mysl rozervanou a zahořklou při myšlence na to, co mohlo být.

„Proč prostě *nepoužijete* ty lístky na elektřinu, které jsem vám sehnala?“

Místo odpovědi táta vytáhl z košile přídělový lístek a strčil ho do krabice. Normálně by se probrala k životu, tentokrát se ale nic nestalo. *Rozbitá.*

„Je to k ničemu,“ povzdechl si táta a znovu se opřel v kolečkovém křesle. Oba jsme jen mlčky zírali na elektroinstalační bednu. Nechtěli jsme se hnout, nechtěli jsme se vrátit nahoru. Táta utekl stejně jako já, nedokázal zůstat v domě, kde máma určitě plakala pro Gisu a pro ztracené sny, zatímco má sestra se pokoušela zachovat chladnou hlavu.

Pak do krabice praštil, jako by rána do nějaké bedny mohla do našeho domova znenadání přinést světlo, teplo a naději. Vypadal ještě uštvanejší, ještě zoufalejší. Sršel z něj hněv. Ne na mě nebo na Gisu, ale na svět. Už dávno nás označil za mravence, Rudé mravence, kteří se škvaří v záři Stříbrného slunce. Zničení velikostí druhých prohráváme právo na život proto, že nejsme *výjimeční*. My se nevyvinuli jako oni, kteří mají sílu a schopnosti přesahující naši omezenou představivost. Zůstali jsme stejní, neměnní v našich tělech. *Svět kolem nás se změnil a my zůstali stejní.*

Pak se ten hněv probudil i ve mně. Proklínala jsem Farley, Kilorna, povinné odvody, každou maličkost, na kterou jsem si vzpomněla. Kovová krabice byla na dotek studená, teplo elektřiny už dávno vychladlo. Ale hluboko uvnitř v ní ještě zněly vibrace, které čekaly, až je někdo opět připojí. Ponořila jsem se do myšlenky, že tu rozvodnu opravím, znovu zapojím a dokážu, že alespoň jedna malinká věc se v tak zkaženém světě může povést. Narazila jsem prsty na něco ostrého a celým tělem mi projel elektrický proud. Asi nějaký odizolovaný drát nebo

vadný spoj, říkala jsem si. Jako by mě něco píchlo, jako by mi do nervů vjela jehla, ale nebolelo to.

Vtom se nad námi rozsvítilo vchodové světlo.

„No to koukám,“ zamumlal táta.

Otočil se v bahně a dojel k řemenu na kladce. Tiše jsem ho následovala, nechtěla jsem mluvit o tom, proč máme oba takový strach z místa, kterému říkáme domov.

„Už žádné utíkání,“ vydechl a zapnul se do řemenu.

„Už žádné utíkání,“ souhlasila jsem, spíš pro sebe než kvůli němu.

Kladka zaskřípala a nesla tátu nahoru na verandu. Já to měla po žebříku rychlejší, tak jsem na něj nahoře počkala a mlčky mu pomohla sundat řemen. „Pitomej krám,“ zanádal táta, když jsme konečně uvolnili poslední skobu.

„Máma bude ráda, žeš vyšel z domu.“

Táta se na mě ostře podíval a popadl mě za ruku. Ačkoli už téměř nepracoval, jen občas opravil nějakou tretku nebo něco vyřezával pro děti, ruce měl stále drsné a mozolovité, jako by se právě vrátil z fronty. *Válka nikdy nezmezí.*

„Neříkej o tom mámě.“

„Ale...“

„Vím, že se to zdá jako maličkost, ale je dost velká věc. Ona by si myslela, že je to malý krůček na dlouhé cestě, chápeš? Nejdřív se vytratím z domu v noci, pak ve dne a nakonec se s ní budu projíždět po tržišti jako před dvaceti lety. A věci se vrátí do starých kolejí.“ Oči mu potemněly, jak se snažil udržet tichý a klidný hlas. „Já se ale nikdy neuzdravím, Mare. Nikdy se nebudu cítit líp. Nemůžu ji nechat doufat, když vím, že se to nikdy nestane. Rozumíš tomu?“

Až příliš dobře, tati.

Uvědomil si, co naděje provedla se mnou, a trochu roztál. „Přál bych si, aby to bylo jinak.“

„To my všichni.“

Když jsem vešla do pokoje, i ve tmě jsem viděla Gisino zranění. Většinou spí stočená do klubíčka pod tenkou přikrývkou, tentokrát ale ležela na zádech a ruku měla položenou na hromádce oblečení. Máma jí zpevnila dlahu, čímž vylepšila mou ubohou snahu jí pomoci, a dala jí čisté obvazy. Nepotřebovala jsem světlo, abych viděla, že má ránu celou fialovou a podlitou krví. Spala neklidně, pořád se převalovala, jen ruku držela v klidu. I ve spánku jí to bolelo.

Chtěla jsem k ní mít blíž, jak bych ale mohla napravit všechny ty strašné věci, které se toho dne staly?

Vytáhla jsem dopis od Shadea. Všechny je ukládám do malé krabičky. Když už nic jiného, jeho dopisy mě vždycky uklidní. Jeho vtípy, slova, *hlas* uvězněný na té stránce mě vždycky potěší. Když jsem si ho ale přečetla znovu, žaludek se mi stáhl zděšením.

„*Rudý jako úsvit...*“ stálo tam. Bylo to zřejmé jako nos mezi očima. Farleyina slova z videa, z prohlášení Šarlatové hlídky, napsaná rukou mého bratra. Ta věta byla příliš zvláštní na to, abych si jí nevšímala, příliš jedinečná na to, abych ji přešla. A ta další věta: „*Slunce povstane a sílí...*“ Můj bratr je sice chytrý, ale praktický. Nezajímá ho východ nebo západ slunce nebo nějaké vzletné obraty. *Povstane*, znělo mi v hlavě, neříkal to ale Farleyin hlas, mluvil ke mně hlas mého bratra. *Povstaneme, rudí jako úsvit.*

Shade o tom něco věděl. Už před mnoha týdny, před tím bombovým útokem, před Farleyiným vysíláním, Shade o Šarlatové hlídce věděl a snažil se nás o ní informovat. *Proč?*

Protože byl jedním z nich.

KAPITOLA 6

Když se za svítání rozletěly dveře našeho domu, nevyděsilo mě to. Bezpečnostní prohlídky jsou běžné, ovšem k nám většinou chodí jednou dvakrát ročně. Tohle už bude potřetí.

„Tak pojď, Giso,“ zamumlala jsem a pomohla jí z postele a dolů po žebříku. Pohybovala se opatrně, opírala se o zdravou ruku. Dole už na nás čekala máma. Rukama objala Gisu, pohled ale upřela na mě. K mému úžasu nevypadala rozhněvaně, a dokonce ani zklamaně. Dívala se něžně.

U dveří čekali dva strážci se zbraněmi u pasu. Zнала jsem je z místní základny, byl tam ale ještě někdo jiný, mladá žena v červeném oděvu s trojbarevným odznakem koruny připnutým na srdci. *Královská služebná, Rudá, která slouží králi*, došlo mi a začínala jsem to chápat. Tentokrát nejde o rutinní prohlídku.

„Podrobujeme se prohlídce a konfiskaci,“ zabručel otec slova, která musí vyslovit při každé takové příležitosti. Ale strážci, místo aby se pustili do prohlídky, zůstali stát na místě.

Ta mladá žena přistoupila blíž a k mému zděšení se obrátila na mě. „Mare Barrowová, jsi předvolána do Létova.“

Gisa mě popadla zdravou rukou, jako by mě mohla zastavit. „Prosím?“ vykoktala jsem.

„Jsi předvolána do Létova,“ zopakovala žena a pokynula směrem ke dveřím. „Dopravíme tě tam. Pojď za námi, prosím.“

Předvolání. Pro Rudou. Nikdy v životě jsem o ničem podobném neslyšela. Proč já? Co jsem provedla, že jsem si to zasloužila?

Na druhou stranu, byla jsem zločinec a kvůli mému spojení s Farley nejspíš i terorista. Roztřásla jsem se po celém těle a napnul se mi snad každíčkový sval. Budu muset utéct, ačkoli dveře blokují strážci. *Byl by zázrak, kdybych se dostala alespoň k oknu.*

„Nebojte se, po včerejšku už je všechno opět v pořádku.“ Trochu se zahihňala. Nepochopila důvod mého strachu. „Sín i tržiště jsou zcela pod kontrolou. *Prosím, pojďte s námi.*“ K mému překvapení se usmála, ale strážci sevřeli své zbraně v rukou. Z celé té situace mi tuhla krev v žilách.

Odmítnout příkaz strážců, odmítnout *královské předvolání*, to by znamenalo smrt, a nejen pro mě. „Dobrá,“ zamumlala jsem a vyprostila se z Gisina sevření. Chtěla mě znovu chytit, máma ji ale strhla stranou. „Uvidíme se později?“

Ta otázka zůstala viset ve vzduchu. Ucítila jsem, jak mě táta svou teplou dlaní pohladil po paži. *On se se mnou loučí.* Mámě do očí vyhrkly slzy a Gisa se snažila nemrkat, aby si zapamatovala každou vteřinku posledního pohledu na mě. *Nemám ani nic, co bych jí mohla nechat.* Než jsem se však mohla zastavit nebo rozplakat, jeden ze strážců mě chytil za předloktí a vedl pryč.

Z hrdla se mi vydralo několik slov, téměř neslyšných. „Mám vás ráda.“

Pak se za mnou dveře zabouchly a odstříhly mě od mého domova i od mého života.

Hnali mě vesnicí směrem k tržišti. Prošli jsme kolem Kilornova polorozpadlého domu. Tou dobou už býval vzhůru a napůl cesty k řece,

aby začal s prací brzy, dokud je ještě chládek, ty dny ale minuly. Teď asi vyspával půl dne a užíval si té trošky pohodlí, než ho odvedou. Jedna moje část chtěla zakřičet sbohem, ale neudělala jsem to. Později se po mně bude shánět a Gisa mu všechno poví. S tichým pousmáním jsem si vzpomněla, že dnes jsem se měla setkat s Farley a předat jí celé jmění. Bude zklamaná.

Na tržišti na nás čekalo nablýskané černé auto. Čtyři kola, skleněná okénka, přikrčená karoserie – vypadalo jako zvíře, které se mě chystá sežrat. Za volantem seděl další strážce. Když jsme se přiblížili, nastartoval motor a do čerstvého ranního vzduchu se vyhnul oblak černého dýmu. Beze slova mě posadili na zadní sedadlo. Ta služebná málem ani nestačila vklouznout vedle mě a už jsme vystartovali, uháněli jsme po silnici rychlostí, jakou jsem si nikdy nedokázala představit. *Tohle bude moje první – a poslední – jízda.*

Chtěla jsem něco říct, zeptat se, o co jde, jak mě chtějí potrestat za mé zločiny, ale věděla jsem, že bych se odpovědi nedočkala. Tak jsem jen zírala z okna a sledovala, jak vesnice mizí. Vjeli jsme do lesa a řítili se po povědomé severní silnici. Nebyla tak přelidněná jako včera, zato to tam byl samý strážce. *Síň je pod kontrolou*, říkala služebná. Asi měla na mysli právě toto.

Před námi se rozzářila brána z diamantového skla, od které se odrážely paprsky slunce vycházejícího za lesem. Nutily mě přimhouřit oči, ale udržela jsem se. Teď musím mít oči neustále otevřené.

Před bránou se to hemžilo černými uniformami, všichni strážci znovu a znovu kontrolovali nově příchozí. Jakmile jsme zastavili, služebná mě provedla bránou. Nikdo nic nenamítal, ani se neobtěžoval zkontrolovat naše průkazy. Musí ji tady dobře znát.

Když jsme byly uvnitř, znovu se na mě obrátila. „Mimoходом, já jsem Ann, tady ale většinou používáme příjmením. Říkej mi Walshová.“

Walshová. Znělo mi to povědomě. Spolu s jejími vybledlými vlasy a opálenou kůží to mohlo znamenat jediné. „Ty jsi z...?“

„Z Pilot, jako ty. Zнала jsem tvého bratra Tramyho a nejradši bych neznala Breeho. To byl vážně lamač srdcí.“ Než Bree odešel, stihl se ve vesnici proslavit. Jednou mi řekl, že se odvodu nebojí tolik jako ostatní, protože ten tucet krvelačných holek, které za sebou nechává, je mnohem nebezpečnější. „Tebe neznám, ale to se určitě změní.“

Nemohla jsem si pomoci a trochu se naježila. „Co tím jako chceš říct?“

„Že tady budeš pracovat hodiny a hodiny. Nevím, kdo tě najal nebo co ti o té práci řekli, ale je dost náročná. Nejde jen o převlékání postelí nebo mytí nádobí. Musíš vidět, aniž by ses dívala, slyšet, aniž bys poslouchala. Tady jsme jen věci, oživlé sochy, kterým bylo souzeno sloužit.“ Sama pro sebe si povzddechla, otočila se a otevřela branku zasazenou do jednoho z křídel brány. „Zvlášť teď, když se objevila ta Šarlatová hlídka. Být Rudá nikdy nebyla výhra, ale teď je to mimořádně špatné.“

Prošla brankou, za níž jsem neviděla nic než stěnu. Teprve po chvíli mi došlo, že jde dolů po schodech a mizí v pološeru.

„A ta práce?“ vyzvíдалa jsem. „Jaká práce? Co je to za práci?“

Otočila se ke mně a obrátila oči v sloup. „Předvolali tě kvůli práci služebné,“ oznámila mi, jako by to byla ta nejsamozřejmější věc na světě.

Pracuju. Mám práci. Ta myšlenka mě málem porazila.

Cal. Říkal, že má dobrou práci. Určitě zatahal za pár nitek a sehnal mi ji taky. Možná budeme dokonce pracovat spolu. Až mi poskočilo srdce, když mi došlo, co to znamená. *Já neumřu. Nepůjdu dokonce ani bojovat. Budu pracovat a budu žít. A později, až Cala najdu, ho můžu přesvědčit, aby udělal to samé pro Kilorna.*

„Tak pojď, nemám čas vodit tě za ručičku!“

Spěchala jsem za ní a sestoupila do překvapivě temného tunelu. Na zdech se mihotala malá světýlka, díky kterým bylo aspoň trochu vidět. Pod stropem vedla potrubí, hučela v nich voda a elektřina.

„Kam to jdeme?“ vydechla jsem.

Walshová se ke mně obrátila s téměř slyšitelným údivem. „Do Síně slunce, samozřejmě.“

Na vteřinku jsem měla pocit, že se mi zastaví srdce. „Co... cože? Do paláce? Vážně do paláce?“

Walshová si poklepala na odznak na uniformě. Ve slabém světle se zablýskla koruna.

„Teď sloužíš králi.“

Měli pro mě připravený stejnokroj, ale já si ho skoro nevšimla. Příliš mě fascinovalo okolní prostředí, podlaha ze světlého kamene vykládaná třpytivou mozaikou v té zapomenuté místnosti královského sídla. Další sloužící pobíhali kolem v záplavě rudých stejnokrojů. Prohlížela jsem si jejich tváře a hledala Cala, chtěla jsem s ním mluvit, ale neobjevil se.

Walshová stála vedle mě a šeptem mi radila. „Nic neříkej. Nic neposlouchej. S nikým nemluv, protože nikdo nebude mluvit s tebou.“

Málem jsem si to všechno ani nezapamatovala. Poslední dva dny mi rozervalo srdce i duši. Jako by se život rozhodl otevřít stavidla ve snaze utopit mě ve víru změn a zvrátů.

„Nastupuješ v rušný den, možná ten nejhorší, jaký kdy zažijeme.“

„Viděla jsem ty lodě a letadla, Stříbrní přijíždějí proti proudu už celé týdny,“ poznamenala jsem. „Víc než je obvyklé dokonce i pro tuhle roční dobu.“

Walshová mě popostrčila dopředu a do rukou mi vrazila tác se třpytivými šálky. Ty by určitě vykoupily moji i Kilornovu svobodu, jenže Síně slunce byla bedlivě strážena. Takovému množství strážců bych ani já neproklouzla.

„Co se dnes děje?“ Zeptala jsem se nechápavě. Do očí mi spadl pramen černých vlasů, ale než jsem ho stačila odhrnout, Walshová už mi ho zručně a hbitě upevnila pinetkou. „Je to hloupá otázka?“

„Ne, ani já jsem o tom nevěděla, dokud jsme nezačali s přípravami. Konečně, nic podobného se nekonalo už dvacet let, od té doby, co byla vybrána královna Elara.“ Mluvila tak rychle, že její slova téměř splývala dohromady. „Dnes se koná Boj o trůn. Sjely se všechny dcery ze vznešených Stříbrných rodů, aby se nabídly princí. Dnes večer je čeká velká slavnost, teď jsou ale ve Spirálové zahradě, připravují se na přehlídku a doufají, že budou vybrány. Jedna z těch dívek se stane příští královnou a o tu šanci se až směšně perou.“

Hlavou mi proběhl obraz hejna pávů. „A co dělají? Otočí se v kruhu, řeknou pár slov, zamrkají řasami?“

Walshová se ale pousmála a zavrtěla hlavou. „To těžko.“ Vtom jí zaskříplo v očích. „Dnes máš službu, tak to uvidíš na vlastní oči.“

Spatřila jsem před sebou dveře z vyřezávaného dřeva a pískovaného skla. Jeden ze sloužících je držel otevřené zástupu rudých stejnokrojů. Až přišla řada na mě.

„Ty nejdeš?“ Slyšela jsem to zoufalství ve svém hlase, téměř jsem Walshovou prosila, aby se mnou zůstala. Ona ale couvla a nechala mě samotnou. Abych organizovaný průvod sloužících nezdržela nebo jinak nenarušila, přinutila jsem se pohnout kupředu a ven na sluncem zalité místo, kterému Walshová říkala Spirálová zahrada.

Zprvu jsem si myslela, že jsem se ocitla uprostřed nějaké arény podobné té, kterou máme ve vesnici. Celý prostor měl tvar ohromné mísy, ale místo kamenných lavic byly spirálovité terasy zaplněny luxusními křesly a stolky. Po schodech se plazily květiny a potůčky rozdělující terasy do lóží. Dole se sbíhaly a zdobily travnatý kruh lemovaný kamennými sochami. Před sebou jsem spatřila lóži přetékájící červeným a černým hedvábí. V ní stály čtyři židle, každá z tvrdé oceli.

Co to je vůbec za místo?

Pracovala jsem jako ve snu, napodobovala jsem ostatní Rudé. Dostala jsem práci v kuchyni, měla jsem uklízet, pomáhat kuchařům a teď také připravit arénu na následující slavnost. Nebyla jsem si jistá, k čemu

královská rodina potřebuje arénu. Ve vesnici je využívána jen k zápasům, při nichž se bije Stříbrný se Stříbrným, co se ale může dít tady? Tohle je palác. Zdejší podlahy nikdy nebudou potřísněny krví. Přesto mě ten prostor naplňoval děsivou předtuchou. Vrátil se mi ten sžíravý nepřijemný pocit. Když jsem skončila a vrátila se zpět ke vchodu pro služebnictvo, Boj o trůn měl právě začít.

Ostatní sloužící se začali vytrácet směrem k vyvýšeným plošinám ohraničeným jemnými závěsy. Pospíchala jsem za nimi a stoupla si na své místo právě v okamžiku, kdy se otevřely další dveře, přímo mezi královskou lóží a vchodem pro služebnictvo.

Je to tady.

Vrátila jsem se ve vzpomínkách k Přepychové zahradě, k těm krásným krutým bytostem, které si říkají lidé. Všechny okázalé a marnivé, s tvrdým pohledem a ještě tvrdší náturou. Tihle Stříbrní ze vznešených rodů nebudou jiní. *Možná budou ještě horší.*

Vešli v průvodu plném barev, které se po Spirálové zahradě rozlily s chladnou vznešeností. Rozpoznat různé rody nebylo těžké. Všichni členové jedné rodiny byli oděni ve stejných barvách. Fialová, zelená, černá, žlutá, celá záplava odstínů rozlévající se do příslušných lóží. Brzy jsem je přestala počítat. *Kolik vlastně těch šlechtických rodin je?* K průvodu se přidávali další a další, někteří se zastavovali, aby prohodili pár slov, jiní se strnule objímali. Tohle je pro ně *zábava*, došlo mi. Většina z nich si nedělala velké naděje na úspěch, byla to pro ně jen taková dovolená.

Někteří se ale nezdáli být zrovna v radostné náladě. Napravo od královské lóže usedla v tichém soustředění rodina se stříbrnými vlasy. Jejich patriarcha měl špičatý plnovous a černé oči. Trochu níž si mezi sebou něco šeptala rodina v bílé a námořnické modři. K mému úžasu jsem jednoho z nich poznala. Samson Merandus, ten zaříkávač, kterého jsem před pár dny viděla v aréně. Na rozdíl od ostatních jen zadumaně a nepřítomně hleděl do země. Udělala jsem si v duchu poznámku, že se jemu i jeho smrtícím schopnostem musím vyhnout.

Udivilo mě však, že nikde nevidím žádné uchazečky o post královny. Možná se připravovaly jinde, nedočkavě vyhlížely svou šanci získat korunu.

Občas někdo zmáčkl čtvercový kovový knoflík na stole, kterým přivolal obsluhu. Šel vždycky první na řadě, ostatní si postoupili a čekali, až přijde řada na ně. V momentě, kdy jsem se ke dveřím dostala já, samozřejmě stiskl knoflík právě ten sešlý patriarcha s černýma očima.

Děkovala jsem nebesům za mé nohy, které mě nikdy nezklamaly. Málem jsem davem proskákala, tančila jsem mezi ostatními těly a srdce mi bilo jako o závod. Místo abych ty lidi okrádala, měla jsem jim sloužit. Mare Barrowová z minulého týdne by nevěděla, jestli se své nové podobě smát, nebo nad ní plakat. *To ale byla bláznivá holka a já za to teď musím platit.*

„Přejete si?“ zeptala jsem se muže, který mě přivolal. Vzápětí jsem si v duchu vynadala. *Nic neříkej*, tak znělo první pravidlo a já ho hned porušila.

Nicméně on si toho zjevně ani nevšiml a se znuřeným výrazem jednoduše pozvedl svou prázdnou sklenici na vodu. „Jen si s námi hrají, Ptoleme,“ zabručel směrem ke svalnatému mladému muži sedícímu vedle něj, který opravdu neměl štěstí na jméno.

„Jen ukázka moci, otče,“ odvětil Ptolemus a obrátil do sebe svou sklenici. Rovnou mi ji podal a já si ji bez váhání vzala. „Nechávají nás čekat, protože můžou.“

Mluvili o královské rodině, která se zatím neukázala. Ale slyšet Stříbrné, jak o nich mluví s takovým pohrdáním, bylo zarážející. My Rudí se do krále a šlechty navážíme, kdykoli nám to projde, myslím ale, že na to máme právo. Tihle lidé netrpěli ani jediný den svého života. Tak jaké spory mezi sebou můžou mít?

Chtěla jsem zůstat a poslouchat, ale i já věděla, že to je proti pravidlům. Otočila jsem se a vyšla nahoru po schodech z jejich lóže.

Za pestrobarevnými květinami se ukrývala nádržka s vodou, asi proto, abych nemusela chodit přes celou Spirálovou zahradu tam a zpátky, kdykoli by hosté chtěli dolít. Vtom se prostorem rozezněl ostrý gong podobný tomu, který ohlašuje začátek prvních pátků. Několikrát odbil, načež se ozvala hrdá melodie, která mohla ohlašovat jen příchod krále. Všichni šlechtici kolem se postavili, více či méně ochotně. Všimla jsem si, že Ptolemus znovu něco pošeptal otci.

Ukrytá za květinami jsem stála v podstatě na úrovni královské lóže, maličko za ní. Mare Barrowová, jen pár metrů od krále. Co by si o tom moje rodina, potažmo Kilorn mysleli? Ten muž nás posílá na smrt a já se dobrovolně stala jeho služkou. Bylo mi z toho špatně.

Vešel rázně, ramena zatažená a rovná. Dokonce i zezadu bylo jasné, že je daleko tlustší, než jak vypadá na mincích nebo ve vysíláních, byl ale také vyšší. Na sobě měl červeno-černou, vojensky stříženou uniformu, ačkoli pochybuju, že by strávil byť jediný den v zákopech, kde umírají Rudí. Na hrudi se mu leskly odznaky a medaile za činy, které nikdy nevykonal. Měl u sebe dokonce i pozlacený meč, přestože všude bylo plno stráží. Koruna na jeho hlavě vypadala povědomě, byla vyrobená z ohýbaného červeného zlata a černého železa, všechny výstupky zakončené rozvlněnými plameny. Jako by na jeho inkoustově černých vlasech posetých šedinami hořel oheň. Jak případné, král je totiž ohňonoš, stejně jako byl jeho otec a před tím jeho otec. Ničiví a mocní vládci žáru a ohně. Kdysi naši vládci své odpůrce upalovali jen žhnoucím dotykem. Tenhle král už možná Rudé neupaluje, pořád nás ale vraždí válkou a zkázou. Jeho jméno znám od dob, co jsem jako malá holčička sedávala ve třídě, pořád ještě plna chuti se učit, jako by mi to mělo k něčemu být. *Tiberias Calor VI., Král Norty, Plamen Severu*. Samé kecy. Na jeho jméno bych plivla, kdybych mohla.

Následovala ho královna, která pokyvovala davu. Zatímco král měl tmavý a přísně střížený oděv, ona si oblékla modrobílou lehkou a vzdušnou róbu. Uklonila se pouze Samsonově rodu a já si uvědomila, že na

sobě má stejné barvy jako oni. Určitě to byla jejich příbuzná, byla jim i podobná. Stejně popelavě blondaté vlasy, modré oči a pichlavý úsměv, díky kterému vypadala jako dravá šelma.

Jakkoli znepokojivě mohl vládce a jeho žena působit, nebylo to nic proti strážným, kteří je následovali. Ačkoli jsem se narodila jako Rudá špína, poznala jsem, co jsou zač. Každý ví, jak vypadá královská garda, protože je nikdo nechce potkat. Stojí králi po boku během všech přenosů, během každého projevu nebo vyhlášení nového zákona. Vojáci na sobě měli jako vždy červenooranžové uniformy připomínající plameny a oči jim za děsivými černými maskami žhnuly. Každý držel černou pušku zakončenou zářivě stříbrným bajonetem, který by dokázal rozseknout kost. Ještě děsivější než jejich vzezření však bylo to, co dovedli. Šlo o elitní válečníky z rozličných Stříbrných rodů, kteří byli od dětství cvičeni k celoživotní službě králi a jeho rodině. Až jsem se při pohledu na ně otřásla. Šlechtici se jich ale vůbec nebáli.

Kdesi hluboko v lóžích kdosi začal křičet. „Smrt Šarlatové hlídce!“ zvolal někdo a ostatní se rychle přidali. Přeběhl mi mráz po zádech, když jsem si vzpomněla na události předešlého dne, v tu chvíli tolik vzdálené. Jak rychle se dav dokáže proměnit...

Král při tom volání pobledl a zatvářil se podrážděně. Na podobné výbuchy nebyl zvyklý. Vzteky málem cenil zuby.

„Se Šarlatovou hlídkou, se všemi našimi nepřáteli, rychle zatočíme!“ zaburácel Tiberias a jeho hlas se nesl davem jako ozvěna. Křiklouny to umlčelo jako prásknutí bičem. „Kvůli tomu jsme se tu dnes ale neshromáždili. Dnes chceme uctít tradici, a tomu žádá Rudá ďáblice nezabrání. Dnes se koná Boj o trůn, z něhož vzejde ta nejnadanější dcera, která si vezme toho nejurozenějšího syna. V tom spočívá naše síla, spojujeme naše rody i moc, abychom zajistili, že vláda Stříbrných potrvá do konce věků, abychom porazili naše nepřátele – jak na hranicích, tak i uvnitř naší země.“

„Síla,“ zahučel mu dav v odpověď. „Moc.“

„Nastal čas vzdát hold tomuto ideálu a oba mí synové ctí náš nejslavnostnější zvyk.“ S tím mávl rukou a objevily se dvě postavy, které se postavily králi po bok. Neviděla jsem jim do tváří, oba ale byli vysocí a černovlasí, stejně jako jejich otec. Také na sobě měli vojenské uniformy. „Princ Maven z rodu Calorů a Merandusů, syn mé královské choti, královny Elary.“

První z princů, ten bledší a drobnější, zvedl ruku ke strnulému pozdravu. Otočil se zleva doprava, takže jsem viděla jeho obličej. Ačkoli v sobě nesl královskou vážnost, nemohlo mu být víc jak sedmnáct. Měl ostře řezané rysy, modré oči a jeho úsměv by dokázal zmrazit oheň. Bylo na něm vidět, že celou slavností opovrhuje. V tom jsem s ním musela souhlasit.

„A korunní princ z rodu Calorů a Jacosů, syn mé zesnulé ženy královny Coriane, dědic království Norta a Hořící koruny, Tiberias VII.“

Holá absurdita toho jména mě tak pobavila, že jsem si vůbec nevšimla mávajícího a usmívajícího se mladého muže. Nakonec jsem se na něj podívala, jen abych mohla říct, že jsem stála tak blízko budoucímu králi. Dostala jsem ale víc, než jsem čekala.

Skleněný pohár mi vypadl z rukou a nehlučně dopadl do nádržky s vodou.

Ten úsměv i ty oči jsem znala. Viděla jsem je minulou noc. To on mi sehnal tuhle práci, on mě zachránil před odvodem. On je jedním z nás. *To nemůže být pravda.*

Pak se docela otočil a mával všem okolo. Nemohla jsem se zmýlit. *Korunním princem byl Cal.*

KAPITOLA 7

S pocitem bezmoci jsem se vrátila k ostatním sloužícím. Jakákoli radost, kterou jsem snad předtím cítila, byla pryč. Nedokázala jsem se přinutit ohlédnout se, dívat se na něj, jak tam stojí v krásném oblečení, samá stuha a medaile, v královské atmosféře, kterou nesnáším. Stejně jako Walshová měl na hrudi odznak hořící koruny, jen ten jeho byl z černého granátu, diamantu a rubínu. Blyštil se mu na strohé černé uniformě. Už žádné odrané šaty, které měl na sobě předešlou noc, aby splynul s venkovany, jako jsem já. Najednou vypadal každým coulem jako budoucí král, Stříbrný do morku kostí. Když si vzpomenu, že jsem mu věřila.

Ostatní sloužící se rozestoupili a pustili mě na konec řady, zatímco mně se točila hlava. To on mi sehnal tuhle práci, on mě *zachránil*, zachránil mou rodinu. A přitom je jedním z nich. Horší než jen jeden z nich. Je to princ. *Korunní* princ. Člověk, kvůli kterému všichni přišli do téhle spirálové monstrozity.

„Všichni jste přišli uctít mého syna a království, proto já vzdávám hold vám,“ pronesl Tiberias, a vytrhl mě tak ze zamyšlení. Pak pozvedl

paže směrem k lóžím. Ačkoli jsem se ze všech sil snažila sledovat ho, neudržela jsem se a pohlédla na Cala. Na rtech měl úsměv, ale v očích nikoli.

„Ctím vaše právo vládnout. Budoucí král, syn mého syna, vzejde z vaší stříbrné krve, stejně jako z té mé. Kdo se o toto právo hlásí?“

Vtom ten muž v černém se stříbrnými vlasy vyštěkl: „Já se hlásím do Boje o trůn!“

Po celé spirále patriarchové všech různých rodů křičeli totéž. „Já se hlásím do Boje o trůn!“ provolávali v potvrzení nějaké tradice, které jsem nerozuměla.

Tiberias se usmál a přikývl. „Pak tedy slavnost začala. Lorde Provosi, buďte tak laskav.“

Král se otočil k lóži, v níž zřejmě seděl rod Provosů. Zbytek arény sledoval králův pohled, který spočinul na rodině oděné ve zlaté barvě s černými proužky. Nějaký starší muž s bílými prameny v prošedivělých vlasech povstal. Ve svém zvláštním obleku vypadal jako vos, která se chystá někoho píchnout. Když trhl rukou, netušila jsem, co čekat.

Náhle sebou plošina trhla a odsunula se stranou. Polekaně jsem vyskočila, až jsem málem srazila sloužícího vedle mě. Se srdcem až v krku jsem sledovala, jak se Spirálová zahrada otáčí. Lord Provos byl telkáč, takže posouval celou budovou po připravených kolejích jen silou vůle.

Stavba se pod jeho dohledem proměnila tak, že v jejím středu vznikla rozlehlá kruhová zahrada. Spodní terasy se zasunuly a srovnaly s vyššími patry, takže se spirála proměnila ve veliký válec otevřený k nebi. Během toho podlaha klesla asi o šest metrů pod úroveň nejnižších lóží. Potůčky se proměnily ve vodopády, které se od vrcholu válce řítily až na dno, kde plnily hluboká, úzká jezírka. Naše plošina se zastavila přímo nad královskou lóží, takže jsme získali dokonalý výhled na celou arénu. Celé to trvalo necelou minutu. Lord Provos proměnil Spirálovou zahradu v něco mnohem zvrácenějšího.

Ale když se Provos usadil, proměna ještě neskončila. Rozeznělo se hučení elektřiny, které sílilo do takové míry, až se mi naježily všechny chloupky na ruku. Z maličkých, neviditelných otvorů v kamenné podlaze zahrady vycházela fialovobílá záře. Na rozdíl od přeměny arény ji však nikdo neovládal. Došlo mi proč. Tady nešlo o schopnost někoho ze Stříbrných, ale o technologický zázrak. *Blesk bez hromu*. Paprsky světla se křížily a prolínaly, až se spojily v oslepující síť. Jen z pohledu na ni mě bolely oči i hlava. Nechápala jsem, jak to ostatní můžou snést.

Stříbrní vypadali ohromeně. Fascinovalo je, že existuje něco, nad čím nemají moc. Co se nás Rudých týče, my jsme zírali jako u vytržení.

Síť se třpytila záblesky elektrické energie. A pak, stejně jako se objevilo, hučení zase ustalo. Světlo ztuhlo a vytvořilo průhledný purpurový štít mezi námi a podlahou. Mezi námi a tím, co se objeví dole.

Horečně jsem přemýšlela, před čím se musíme chránit světelným štítem. Určitě ne před medvědy, vlky nebo jinými vzácnými lesními tvory. Dokonce ani mytická stvoření jako kočkovité šelmy, žraloci nebo draci by tolika Stříbrným nad námi nedokázali ublížit. A co by na Boji o trůn dělala zvířata? Účelem slavnosti je přece vybrat královnu, ne bojovat s netvory.

Coby odpověď se v kruhu soch, které teď tvořily malý střed podlahy válce, rozevřel otvor. Užasle jsem se nakláněla dopředu, abych získala co nejlepší výhled. Ostatní sloužící se tlačili okolo mě ve snaze zahlédnout, jaké hrůzy se z otvoru vynoří.

Ze tmy vyšla ta nejmenší holka, jakou jsem kdy viděla.

Rodina oděná v hnědém hedvábí zdobeném červenými drahokamy začala dceři tleskat a diváci se brzy přidali.

„Rohra z rodu Rambosů,“ křikl někdo z rodiny a představil dívku světu.

Uchazečka, které nebylo víc než čtrnáct let, s úsměvem zvedla hlavu k rodině. Ve srovnání se sochami byla droboučká, ale měla podivně

velké ruce. Jinak vypadala, že by ji klidně mohl odnést jen trochu silnější vítr. Otáčela se v kruhu soch a na všechny se usmívala. Zastavila se pohledem u Cala, vlastně prince, a pokusila se ho zaujmout laníma očima a občasným pohozením hlavou s medovými vlasy. Stručně řečeno, chovala se směšně. Nakonec přistoupila k jedné z těch soch a jediným mávnutím ruky jí urazila hlavu.

Zástupce rodu Rambosů znovu promluvil. „Lamželezo.“

Malá Rohra pod námi drtila na prach všechno, co jí přišlo pod ruku. Jako zemětřesení v lidské podobě.

Takže tohle je ta přehlídka.

Násilná přehlídka, která má ukázat její krásu, vznešenost a sílu. *Nejnadanější dcera*. Tohle je přehlídka moci, která má prince zajistit nejmocnější družku, aby z jejich spojení vzešlo to nejmocnější dítě ze všech. A podobně to probíhá už celá staletí.

Otřásla jsem se při pomýšlení na sílu v Calově malíčku.

Když dívka dokončila svou ukázkou organizované destrukce a postavila se na klesající plošinu, princ zdvořile zatleskal. Její rodina dívku vyprovázela bouřlivým jásotem.

Následovala Herona z rodu Welleů, dcera našeho guvernéra. Byla vysoká a měla protáhlý obličej. Podívala se na zničenou půdu okolo sebe, která se začala přeskupovat. „Florista,“ provolávala její rodina. *Kytkář*. Stačilo jí jednou mrknout a ze země vyrašily stromy, které vzápětí sahaly až ke světelnému štítu. Tam, kde se ho jejich větve dotkly, vyskočila jiskra a čerstvé listy vzplály. Vtom vstoupila na scénu další z dívek, nymf z rodu Osanosů. Za pomoci vody z vodopádů zahalila hořící les smrstí vodní tříště, po níž zůstaly jen zčernalé kmeny a spálená země.

Tak to pokračovalo snad celé hodiny. Každá z dívek přišla ukázat své schopnosti. Aréna byla čím dál poničenější, ony si však dokázaly poradit se vším. Lišily se věkem i vzezřením, ale všechny byly okouzlující. Jedna z nich, sotva dvanáctiletá, vyhodila do vzduchu

všechno, čeho se dotkla. Jako chodící výbušnina. *Detonátor*, křičeli její příbuzní. I když rozprášila poslední z bílých soch, světelný štít odolal. Její oheň se o něj se syčením zastavil a ten zvuk mi skřípal v uších.

Hlavou mi vířila elektřina, Stříbrní a křik a před očima se mi střídali kytkáři, agilové, lamželeza, telkáči a snad stovka dalších dovedností. Viděla jsem zdánlivě nemožné věci, dívky, které proměnily svou kůži v kámen nebo pouhým křikem dokázaly roztržít skleněné tabule. Stříbrní jsou mocnější, než jsem se bála, disponují schopnostmi, o nichž jsem ani netušila, že existují. Jak můžou být vůbec skuteční?

Ušla jsem tak dalekou cestu, a stejně zase sedím v aréně a dívám se, jak se Stříbrní vychloubají tím, co my nikdy mít nebudeme.

Chtěla jsem obdivovat, jak animo, která dovede poroučet zvířatům, přivolala z nebe tisíc hrdliček. Když však ptáci začali narážet do světelného štítu, kde se ztráceli v oblacích krve, peří a smrtelné elektřiny, můj obdiv vystřídalo znechucení. Světelný štít znovu zajiskřil, spálil všechno, co zůstalo, a dál zářil jako nový. Při potlesku věnovanému té chladnokrevné zrůdě jsem se málem pozvracela.

Do arény rozdrcené na prach vstoupila další dívka, snad už poslední.

„Evangelina z rodu Samosů,“ křikl patriarcha stříbrovlasé rodiny. Promluvil sám a jeho hlas se nesl Spirálovou zahradou.

Všimla jsem si, že král i královna se trochu napřímili. Evangelina už si získala jejich pozornost. Cal naproti tomu svěsil hlavu.

Zatímco ostatní dívky nosily hedvábné šaty nebo podivná pozlacená brnění, Evangelina se objevila v obleku z černé kůže. Bunda, kalhoty, boty, vše pobité stříbrem. Ne, kdepak stříbrem. Železem. Stříbro není tak matné a tvrdé. Její rodina ji přivítala pokřikem. Všichni stáli na nohou. Patřila k Ptolemovi a patriarchovi, ale jásali i ostatní. Ona se podle nich měla stát královnou. *Tohle je favoritka.* Zasalutovala dvěma prsty, nejprve své rodině, pak směrem ke králov-

ské lóži. Všichni jí gesto oplatili. Až nehorázně jí dávali najevo svou přízeň.

Možná to celé bylo podobnější našim slavnostem, než jsem si prve uvědomovala. Jen s tím rozdílem, že u nás ukazují Stříbrní svou moc Rudým, zatímco tady král ukazuje svou moc *jim*. *Hierarchie je neúprosná.*

Tolik jsem se soustředila na dění v aréně, až jsem si málem nevšimla, že mám jít znovu obsluhovat. Naštěstí jsem ještě včas vyrazila ke správné lóži. Skoro jsem neslyšela, co patriarcha Samosů říká. Znělo to jako „magnetron“, nic takového jsem ale ještě nikdy neslyšela.

Úzkými chodbami, které tu zůstaly po otevřených terasách, jsem směřovala ke Stříbrným dožadujícím se obsluhy. Lóže se nacházela až v dole, ale já ji našla rychle. Byla plná talířů a prázdných pohárů. Zkušeně jsem se pustila do práce. V lóži zářila televizní obrazovka. Vypadalo to, že Evangelina ještě neodešla ze scény.

„Celé je to jen fraška,“ prohlásil jeden tlustoch ve žlutém oděvu s pusou plnou jídla. „Ta Samosová už stejně vyhrála.“

Zvláštní. Zdá se být nejslabší ze všech.

Skládala jsem talíře na sebe, ale oči jsem nespouštěla z obrazovky. Viděla jsem, jak se plíží po zničené zemi. Nevypadalo to, že by tam zůstalo něco, na čem by mohla ukázat své schopnosti, ale jí to očividně nevadilo. Povýšeně se usmívala, jako by byla naprosto přesvědčená o své dokonalosti. *Mně teda dokonalá nepřijde.*

Vtom se železné cvoky na její bundě daly do pohybu. Vznášely se ve vzduchu jako jedna velká kovová koule. Náhle vystřelily od Evangeliny jako kulky z pistole a zabodly se do prachu, do zdí i do světelného štítu.

Dokáže ovládat kov.

Diváci v několika lóžích začali tleskat, ale ona ještě neskončila. Odněkud z hlubin Spirálové zahrady se ozvalo vrzání a řinčení. Dokonce i ta rodina tlustochů se udiveně přestala cpát. Vypadali zmateně a za-

raženě, ale já hluboko pod nohama cítila chvění. Pochopila jsem, že strach je na místě.

Podlahu arény s ohlušujícím praskotem rozrazily kovové trubky odněkud z hlubin země. Obklopily Evangelinu jako nějaká odporná koruna z šedého a stříbrného kovu. Ona vypadala, jako by se smála, ale hlasité řinčení kovu ji přehlušilo. Od světelného štítu vylétly jiskry, před nimiž se ochránila kusem starého kovu, aniž by hnula brvou. Nakonec nechala všechn kov s příšernou ránou spadnout na zem. Zvedla oči k nebi, k lóžím nad sebou. Doširoka otevřela ústa plná malých ostrých zoubků. *Vypadala hladově.*

Začalo to pomalu, jen drobná změna v rovnováze, ale pak se celá lóže otřásla. Talíře padaly na podlahu a pohárky se kutálely přes zábradlí a tříštily se o světelný štít. Evangelina si přitahovala naši lóži a nakláněla ji na stranu. Stříbrní okolo mě vrískali a snažili se něčeho zachytit. Jejich jásot se proměnil v panický řev. A nebyli jediní – do pohybu se daly všechny lóže v naší řadě. Evangelina se pod námi soustředěně mračila a řídila jejich pohyb rukou. Stejně jako Stříbrní bojovníci v aréně chtěla světu ukázat, co v ní je.

To mi běželo hlavou, když do mě narazila nějaká žlutá koule v opeřeném oblečení a srazila mě přes zábradlí za zbytkem stříbrného nádobí.

Během pádu jsem neviděla nic než purpurovou barvu přibližujícího se štítu. Syčel elektrickou energií a spaloval všechno kolem sebe. Vmžiku mi došlo, že to žilkované purpurové sklo mě zaživa uškvaří i s mým červeným stejnokrojem. Blesklo mi hlavou, že Stříbrným pak určitě půjde jenom o to, aby mě někdo co nejdřív odklidil.

Narazila jsem hlavou do štítu a uviděla jsem hvězdičky. Ne, žádné hvězdičky. *Jiskry.* Štít do mě začal pouštět elektrické výboje. Můj stejnokroj se páčil, škvařil se a kouřil a já čekala, že kůže udělá totéž. *Moje mrtvola bude nádherně vonět.* Ale nějak se stalo, že jsem vůbec nic necítila. *Nejspíš to bolí tak moc, že už to ani necítím.*

Ale ve skutečnosti jsem něco *cítila*. Vnímala jsem teplo jisker, které mi běhaly po těle a dráždily každíčký nerv. Jenže to nebylo nepříjemné. Vlastně se mi spíš zdálo, jako by mi někdo vliv do žil novou krev. Jako bych celý život prožila slepá a teprve teď otevřela oči. Něco se mi pohybovalo pod kůží, ale nebyly to jiskry. V údivu jsem zírala na své ruce, po nichž běhaly výboje. Látka se úplně seškvařila, ale kůže se nezměnila. Štít se mě dál pokoušel zabít, ale nedokázal to.

Všechno bylo špatně.

Přežila jsem.

Ze štítu stoupal černý dým a jeho povrch začal prskat. Jiskry, které z něj šlehal, byly čím dál jasnější a hněvivější, ale slabší. Vzepřela jsem se na rukou a pokusila se vstát, jenže štít se pode mnou roztránil a já znovu padala.

Nějak se mi podařilo přistát v hromadě prachu a ne na zubatém kovu. Zhmožděná, zesláblá, ale pořád vcelku. Můj stejnokroj takové štěstí neměl, jeho zuhelnatělé zbytky stěží držely pohromadě.

Vyhrabala jsem se na nohy. Látka stejnokroje se dál trhala. Ze Spirálové zahrady nade mnou se nesly hlasy a udivené vzdechy. Neušlo mi, že mě všichni pozorují. Mě, popálenou Rudou holku, lidský bleskosvod.

Evangelina na mě hleděla s vytřeštěnými očima. Tvářila se vztekle, zmateně... a vyděšeně.

Kvůli mně. Z nějakého důvodu ze mě měla strach.

„Ahoj,“ vydechla jsem natvrdle.

Evangelina odpověděla hejnem ostrých a smrtících kovových střepů, které vyslala směrem k mému srdci.

Bez rozmyšlení jsem zvedla ruce v naději, že se uchráním před tím nejhorším. Ovšem namísto desítky ostrých hrotů v dlaních jsem ucítila něco úplně jiného. Znovu jako by se ve mně rozhořel vnitřní oheň. Pohyboval se mi pod kůží, v hlavě, až jsem dostala pocit, že jsem mnohem silnější než dosud. A pak ze mě vyšlehl v podobě čisté energie.

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.